

ROMÂNIA EROICĂ

REVISTA PENTRU PROMOVAREA ROMÂNISMULUI

Director:
Ion Colfescu-Delaturda

APARE LUNAR

Redacția și Administrația
București, Str. Antim, 19
Telefon 4.36.16

Un cancer în sân

Un fost mare demnitar al statului a afirmat într-o conferință că igiena publică a făcut mari progrese în ultimul timp. Altă dată în timp de război eram copleșiți de epidemii grave. Până acum însă, în actualul război, grație corpului nostru sanitar care e la înălțimea chemării sale, am fost feriți de asemenea calamități.

Fostul demnitar avea dreptate. Am fost feriți până acuma de epidemii grave. Orașele și satele noastre n-au fost decimate de molimi. Viețile omenеști și cu ele energiile necesare pentru a duce lupta grea la care suntem angajați au fost cruțate pentru națiune și pentru țară.

Dar sunt ele în adevăr păstrate pentru națiune și pentru țară? Tot ce avem, toate energiile noastre sunt ele în adevăr puse în serviciul Patriei și Neamului, în serviciul salvării. **Patrimoniul Spiritual al Europei**, ai cărui fii suntem, pe care l-am moștenit dela moșii și strămoșii noștri cari l-au păstrat și cultivat împotriva tuturor adversităților barbare, cu grele sacrificii și îndelungi suferințe, pe care suntem datori să-l transmitem intact urmașilor și care constituie singura noastră rațiune de a fi?

Întrebarea aceasta ne pune în fața problemei de acută actualitate care face obiectul prezentului articol.

Există o igienă morală mult mai importantă decât igiena fizică. Serviciul nostru sanitar realizează o mare operă salvând igiena publică, salvând corpul națiunii, conducerea țării are însă o misiune mult mai grea: Aceea de a întreține focul sacru, de a alimenta credința în victorie, **spiritualitatea animatoare**, de a pune la adăpost sufletul neamului de otrăvurile spirituale pe cari le pot cultiva anumite elemente eterogene în anumite pături sociale, cari pot fi mai periculoase decât orice epidemie de ordine fizică.

Ne referim la elementul iudaic. Acesta a fost evacuat de pe la sate și grămadit în centrele de provincie și în capitala țării.

Cine nu știe că orașele și mai presus de toate capitala însăși, sunt difuzorii dela cari emană gândul care animă și determină

fapta ! Cine nu știe că un corp sănătos este condițiunea de căpetenie a rezistenței noastre în lupta vieții și cine nu știe că un suflet bolnav, atins de îndoeli, privat de ideal, de credința sfântă care-l face invicibil, constituie un element scos din luptă, un element de dizoluție, de deficiență națională!

Problema nu poate fi luată numai la suprafață. Nu ne putem baza numai pe faptul că legile, justiția și guvernul asigură ordinea publică și sancționează pe cei ce s'ar abate dela marile imperative ale ceasului de față.

Să ținem seamă că sinagogle sunt pline, că localurile publice gem de elemente indezirabile, că în anumite suburbii, în anumite cafenele și locuri de întâlnire din capitală, cași în capitalele județelor, mișună vermina tuturor defetismelor, a tuturor răzbunărilor și a trădărilor de patrie.

Și mai ales să ținem seama că gândul, **prin însuș existența lui în mijlocul nostru**, chiar și fără manifestare exterioară, este producător de radiațiuni cari pot atinge mințile slabe și nepregătite.

Astfel fiind, o drastică igienă morală a capitalei și a orașelor noastre de provincie se impune astăzi ca un imperativ categoric.

Sufletul neamului acestuia trebuie să fie pur. El trebuie să-și trăiască singur momentele marilor încercări la cari îl supune soarta. Prezența în sânul său a elementelor defetiste constituie o injurie și un pericol de moarte în acelaș timp. Aceste elemente nu mai pot fi tolerate în mijlocul nostru.

În calea acestei eliminări nu poate sta nicio considerație de ordin umanitar, economic, sau de orice altă natură. Puritatea sufletului național, necesitatea de a fi noi între noi, fără nici un amestec eterogen și dușmănos, în momentele noastre de grele încercări, înlătură orice obiecțiune, orice șovăială. Toate energiile naționale trebuiesc mobilizate pentru o singură țintă : **Salvarea neamului, VICTORIA.**

Gânduri ascunse, săparea pe din dos, pândă din umbră, complotarea criminală în contra a tot ce are mai sfânt acest neam, în contra sufletului său propriu și în contra viitorului său, gândul și acțiunea purulentă, răzbunarea lașă nu mai pot fi tolerate în capitală și pe tot cuprinsul țării.

Dăm semnalul de alarmă : **EVREIMEA CONSTITUE UN CANCER PURULENT ÎN MIJLOCUL NOSTRU.**

Toți românii de sânge sunt datori să stea la dispoziția autorităților de stat pentruca acest cancer să fie smuls radical din sânul nostru. Toți suntem datori ca, până la eliminarea lui totală, să ne înarmăm cu toate armele de cari dispunem, pentru a-l face inofensiv.

Zeu și Dumnezeu

I

I A H V E H

*Din hăuri de hotare nesfârșite
Străbat urlări de fiare mari de pradă...
In joc de infernală sarabandă
Solii de moarte Iahveh ne trimite..*

*Apocaliptice 'ncleștări smintite !
Nici mintea 'n vis de groază, să nu vadă !
Stau munți de leșuri și ruini, dovadă,
Pământul 'ntreg potop de l-ar înghite...*

*Sărmane Neamuri ! Cum vă'ncinge lava
Și vi se'mbibă 'n trup adânc otrava
Nimicitoare-a Urei milenare !*

*Doar în Scripturi stă scris: „E-al tău Pământul!“
Iahveh! E vremea! Hai! Ține-ți Cuvântul:
Călăi nebuni în cântec de tropare*

La îndemână'ți stau — cozi de topoare!

II

I I S U S

*Ci, dincoa' de vrăjmașele hotare,
E Dumnezeul Tutulor și-a Toate.
In Fiecare El a uns un Frate,
Și'n Toți Iubirea purificatoare.*

*In lupta grea cu Legile sectare
El a 'nnălțat Altar de Direptate,
Și semnul brațelor crucificate
L-a pus simbol de rodnică 'mpăcare...*

*Acesta-i Dumnezeuul Intocmirii !
Făuritor de Oameni, nu de fiare ;
Ogor de vieți, nu țarc de îngropare !*

*Vedeți'L Neamuri ale rătăcirii !
— Goniți din voi demonii nebuniei
— Macabrii soli ai Zeului Mâniei*

Iisus, stă iarăși zid Nelegiuirii !

ION PAJURĂ

Un pericol permanent¹⁾

„Din cea mai depărtată antichitate și până în zilele noastre, jidovii au constituit, fără întrerupere, o primejdie națională și socială pentru toate popoarele. Ori unde i-au purtat pașii, ori unde au pătruns, jidanii au adus cu ei fermentul dezagregării politice, au turburat viața spirituală, au anarhizat așezările sociale și au sugrumat dezvoltările civilizației“.

„Ofensiva anti-judaică n'a izbutit să anuleze decât puține din privilegiile ritualilor. Evreimea a rămas stăpână pe banul cu care-și aservește toate complicitățile și, ceea ce este mai grav, spiritul judaic, cu care am fost otrăviți persistă, se prelungește îngrijorător, chiar acolo de unde jidovii au fost înlăturați...”

„A nu identifica spre a le face inofensive, forțele judaismului, înseamnă totuna cu a păstra, între zidurile cetății asediata, cel mai periculos cal troian : O spune aceasta un fascist de valoare și autoritatea lui Preziosi“.

¹⁾ Din „Porunca Vremii, 25 Dec. 1942 : **Războiul înțelepților Sionului.**

Sugestii pentru marea victorie finală

În No. Nov.-Dec. 1942 al „Rom. Er.” a apărut, în editorial, *Apelul meu*, sub titlul „*Popoare ale Europei, uniți-vă*”. În fond, era vorba de un front comun în lupta uriașe contra bolșevismului. Acest apel a fost reprodus în întregime și de vechiul ziar german din Brașov, „*Krenstadter Zeitung*”, al cărui colaborator sunt încă din primăvara anului 1912.

Ultimele evenimente politice și militare mă îndeamnă acum să trag unele concluzii, cari, ne permitem a crede, că nu vor fi chiar fără importanță, sau inoportune, pentru evoluția fericită și obținerea biruinței finale de către puterile pactului tripartit și ale aliaților lui. Am avut întotdeauna o încredere totală și nezdruncinată în această victorie și o păstrez și astăzi neștirbită, nu numai din cauza extraordinarei forțe combative, morale și tehnice, a celor în tabăra cărora luptăm și noi, ci și, sau poate mai ales, pentru că există imperative istorice, cari se cer realizate, sau mai bine zis, cari se realizează în urma unui destin universal. Trecutul, cu tot ce era al lui, se cufundă în valurile vremii apuse, iar din clocotul prezentului se ridică, cu certitudine, lumea nouă, și în acest cadru, Europa de mâine.

Orbii și opacii, profitorii și cârțiitorii, scepticii și materialistii pot ofta cât vor voi, pot bârfi și perverti, e zadarnic. Talazul învior, pe care îl vedem noi, va trece peste dorințele și capetele lor.

La 16 Ianuarie 1913 a apărut în ziarul german brașovean „*Kronst. Zeitung*” articolul meu „*Zukunftsbild des Habsburgerreiches*”, în care am descris, aproape cu exactitate, desmembrarea monarhiei austro-ungare și crearea nouilor state, din ruinele ei.

Încă în vara anului 1923 am publicat în același ziar întâiul meu articol intitulat „*Deutschlands Wiedergeburt*” (Renașterea Germaniei). În fond, am avut dreptate. Germania a reînviat. O avem spre fericirea Europei. Providența s'a îngrijit de aceasta, prin Adolf Hitler!

Acum însă ne permitem câteva modeste sugestii, în vederea Europei de mâine și a lumii noi ce va să vie.

Străduințele febrile, militare și politice, ale adversarilor noștri, ne constrâng la o atitudine atentă și severă. Nu este nevoie să menționăm amănunte. Ele sunt cunoscute.

Pentru o Europă unită, anume pentru ca toate popoarele eu-

ropene să-și dea obolul lor, în măsură maximă, este mai întâi necesar să se fixeze temeliile acestei uniri.

Nu ne îndoim, că străduințele cercurilor înalte competente merg într'acolo, de a asigura popoarelor, în limitele posibilităților actuale și ale perspectivelor de viitor, realizarea justelor lor dorințe, naționale, economice și teritoriale.

Să nu se uite a se ține seamă de elementul psihologic, adecă de atmosfera sufletească a popoarelor în luptă, din tabăra noastră, și a aceloră, cari vor mai trebui să fie câștigate pentru această luptă comună.

Menționăm, spre exemplu, că Japoniei i-a reușit o importanță faptă prin renunțarea ei la drepturile sale exterioare în China.

Credem că Franței ar trebui să i se întindă ambele mâini pentru ridicarea ei din înfrângere și neputință, ea însăși însă dublându-și eforturile spre a ieși din impasul, în care a ajuns din propria vinovăție.

Credem, că Spania și Portugalia, își vor precisa în curând, și mai energic, atitudinea. Chestiunea Gibraltarului este un punct nevralgic, care trebuie soluționat grabnic.

Africa e destul de mare. Ea ar urma să fie împărțită, de pe acum, ca spații vitale, între Germania, Italia, Franța, Spania și Portugalia.

Suediei și Norvegiei, credem, că i se dă cuvenita atenție.

Avantagiile de ordin economic și colonial își vor juca rolul lor. Pentru România principiul etnic-teritorial este, fără îndoială cel mai operativ și concludent.

Se vor găsi de sigur și soluțiile problemei bulgaro-greco-turce.

Toate popoarele Europei trebuie să participe efectiv și total la războiul, contra bolșevismului și a plutocrației exploatare. Germaniei și Italiei le vor reuși, neîndoelnic, crearea Frontului Unitar European, prin acțiuni energice și grabnice, unde e cazul, prin intervenții binevoitoare și precizări rezonabile, acolo unde ele apar necesare.

Și încă una: Siberia aparține marelui spațiu asiatic răsăritean. Japonia va trebui să fie aici diriguitorul, indiferent dacă forțele ei vor intra în Siberia, sau vor apare pe frontul de Est, bolșevic.

Europa unită și lumea nouă sunt pe cale de a se naște. Pentru acest scop se vor pune de sigur în mișcare toate pârgghiile de acțiune.

Dr. IOAN AL. BRAN-LEMENY

Cine poartă războiul ?

E o întrebare pe care trebuie să și-o pue fiecare român. De sigur că fiecare ne gândim la idealurile noastre naționale, la patria, la țara, la poporul nostru propriu. La întrebarea, cine poartă războiul, mulți își vor fi răspunzând că războiul îl poartă aceia cari sunt angajați în luptă. E elementar. Dar nu din acest punct de vedere punem noi întrebarea.

Nu popoarele fizice poartă războiul. Războiul e purtat de ideologiile cari le animează, de aspirațiile, de credințele, de idealurile animatoare.

Acestea sunt puterile cari înfierbântă sângele, cari pun arma în mâna luptătorului, cari îl duc la glorie sau la dezastru.

Războiul e purtat de idee, de inimă, de gând.

Noi ne putem gândi la idealurile noastre naționale, la patria, la țara, la poporul nostru. Dar noi nu suntem decât o verigă în formidabilul lanț de luptători care încinge globul.

Luptătorii diferitelor popoare cari poartă războiul pot avea aspirații diferite. Dar, după cum în ordine fizică, o armată, ca să miargă la victorie, trebuie să formeze un singur bloc cu o comandă unică și necontestată, tot așa în ordine spirituală, toate popoarele în luptă trebuie să aibă un țel comun animator care să le unifice pe toate.

Idealurile specifice ale fiecărui popor nu pot fi decât în funcție de acest ideal comun.

Idealurile fragmentare fărâmițează frontul, periclitizează victoria și compromite pacea viitoare.

Luptătorii, oricării națiuni ar aparține, trebuie să formeze un singur trup, o singură inimă și un singur suflet.

Conducătorii noștri și-au dat seama de acest adevăr, atunci când, intrând în pactul tripartit, nu au pus nicio condiție.

Războiul acesta nu e purtat de idealurile animatoare ale fiecărui popor în parte, ci de idealul comun care le animează pe toate deopotrivă.

Poporul care nu ar fi animat de acest ideal comun ar fi numai camuflat printre noi. Participarea lui la război nu ar putea fi decât fictivă, chiar și în cazul când ar trimite numeroase trupe pe câmpul de luptă.

Nu trupul, ci sufletul contează. Nu fapta, ci gândul care crează și guvernează fapta.

Acest război tinde să formeze o Europă nouă, o lume nouă, un om nou, liberat de păcatele trecutului, un om regenerat.

Acest război urmărește stărpirea parazitismului în sânul națiunilor și în viața internațională, organizarea muncii creatoare, punerea în valoare a elementelor optime de pretutindenii, indivizi, pătri sociale sau popoare.

Acest război urmărește restabilirea dreptății și a solidarității în interiorul statelor, restabilirea dreptății și a solidarității între state și neamuri și ierarhizarea lor în raport cu puterea de creațiune în ordine spirituală.

Acesta e în rezumat idealul care poartă acest război, idealul animator al tuturor luptătorilor ; idealul care stă la baza noiei lumi care se naște și pentru care se sacrifică milioane de eroi pe câmpurile de bătae.

Luptătorii cari nu ar fi animați de acest ideal comun, ar fi nedemni de a participa la marea epopee a timpului nostru.

Un singur ideal, un singur front, o singură comandă, ne dau victoria și pacea de mâine.

Orice fragmentare e o dezertare dela idealul comun, dela comanda supremă a zeului suprem care conduce bătălia din adâncuri nepătrunse, din eternitatea spirituală, de dincolo de spațiu, și de timp. Idealurile fragmentare nu se pot realiza decât ca părți integrante ale idealului comun.

Solidarizarea beligeranților în jurul idealului comun și dreptatea immanentă spre care ne îndreptăm vor da fiecăruia ce este al său.

Victoria nu poate fi a adversarilor noștri, prin oricâte peripeții vom trece și oricâte sacrificii ne-ar costa.

Acolo sunt gânduri ascunse. Acolo sunt antagonisme și trădări. Acolo e gândul satanic. Nici când satana nu a eșit biruitor până la sfârșit.

El nu face decât să ne pue la grele încercări, pentruca cu atât mai mult să ne putem făuri și să ne putem bucura de o pace fecundă.

Să ținem deci sus steagul idealului comun. Să ne facem din el tînta vieții. Să formăm o singură unitate spirituală pe toate câmpurile de război și în toate țările beligerante. Să eliminăm și să reducem la tăcere pe aceia în cari idealul comun nu se întrupează, pe aceia cari ar putea să ne slăbiască rându-rile.

Să fim șampionii entuzaști ai idealului comun, ai Europei celei noi, al lumii noi care se naște, fără reticențe, fără gânduri ascunse, cum se cuvine unui popor brav și eroic. Să ne punem la contribuție toate puterile fizice și spirituale pentru a distruge satanismul din rădăcină.

Domnul și stăpânul nostru e idealul care poartă acest război. **Să urmăm căile Domnului și învățăturile Lui și toate ni se vor adăuga.**

ITALICUS

C O P I L U L

de ALEXANDRINA GR. CANTACUZINO

Odor neprețuit, copilul este minunata legătură între trecut și viitor. El reprezintă zestrea de rezervă a neamului întreg. Copilul este de o potrivă, nădejde, mângâere. Intruchipează bucurie și mai presus de toate un scop de viață.

Copilul totuși la noi nu este nici în legiuiri, nici în tradiții indestul de ocrotit și de bine educat pentru viața aspră de astăzi.

Părinții nu sunt pătrunși destul de răspunderile și de datoritiile lor. Își iubesc copiii cum ții la un obiect, fără însă a-și da destul seamă că sunt chemați a fi străjeri de trupuri și suflete, că sunt datori, nu numai a săruta, giugiuli, pe copii, dar și a-i crește, deci a le urmări pornirile bune sau rele, a le fi sfătuitoari, a le câștiga încrederea, a ști să-i pedepsești, călcându-ți pe inimă, din adevărata iubire pentru ei, în dorul sfânt de a-i ocroti sufletește și de a-i îndrepta.

E grea sarcina de a fi părinte, de a ști să-ți judeci pe cei mai scumpi ai tăi cu toată obiectivitatea, pentru ca să-i poți înarma cu o zestre de forță morală, care, să le fie scut de viață.

O Doamne! câte griji, câte iluzii infricate la leagăn, în serile când stai cu pruncul adormit în brațe, câte deziluzii, când îl vezi cu porniri altele ca cele ce ți le închipuiai, ce înfrigurare la fiecare pas din urcușul vieții lui, ce emoție când încep examenele, când începe să intre în societate și când îți scapă de sub priveghere! Ce tact, ce măsură trebuie să ai, cu tânărul și tânăra ce creșt că știu toate, că au descoperit ei Universul și nu mai vor să știe de sfatul nimănui. Ce lacrimi ascunse varsate, când îi vezi loviți, de multe ori din pricina propriilor lor greșeli. Ce bucurie, când, în fine, i-ai așezat în căminul lor propriu și când, tu părinte ai încheiat misiunea, urându-le minte și noroc. Ce sfâșieri când soarta te desparte de ei!!!

Cuvintele sunt prea slabe pentru a tâlmăci bucuriile și durerile maternității. Ele sunt deasupra vieții și țin de harul Divinității, care a dat mamei cea mai mare forță de creație și de martiraj ce face din ea o ființă aparte, a cărui suflet este un izvor nesecat de dăruire de sine până la ultima sa suflare.

Copilul nu va ști de cât târziu de tot, atunci când, la rândul său, va fi încercat de povara altor copii, tot ce Mama i-a dat în taină, și cât a suferit prin el sau din pricina lui.

Marele scriitor Victor Hugo, tată și bunic neîntrecut, scria odinocară „Paradisul ar trebui să fie cu părinții tineri și cu

copiii veşnic mici". Şi c utoate acestea, nimeni, ca Victor Hugo, n'a ştiut mai bine să guste fericirea de a fi **bunic**.

Bunicul are un privilegiu minunat. Nu are nevoie a pedepsi, a se supăra, a fi câteodată în aparenţă crud. El e numai un prieten cu păr alb, care mângâie. E încă destul de tânăr pentru a râde de toate, a se bucura, a glumi la nevoie, a se juca, aducându-şi astfel aminte de clipele duioase ale tinereţii.

Bunicul nu are răspunderea grea ce a purtat-o ani de zile, când era părinte şi când nimic nu-i putea scăpa în agerimea sa de suflet, care făcea să vadă totul, şi astfel să fie într'una legănat, când de mulţumiri, când de cele mai negre presimţiri, şi deci în continuu neliniştit, în dorul sfânt de a face **tot, absolut tot**, pentru fiinţa mai scumpă decât propria lui viaţă.

Copilul trebuie să fie cea mai mare grijă, nu numai a părinţilor **ci şi a Statului**. În toate ţările de cultură s'a votat **charta copilului**, care are drepturile lui bine stabilite, legiferate printr'o legislaţie internaţională, ce-i dă locul lui de la naştere în societatea din care face parte. **Charta Copilului**, votată la congresul internaţional al copilului, — a fost admisă în legislaţiile atâtor ţări.

Copilul nu mai este fiinţa fără nici o altă identitate, de cât aceea a părinţilor săi. Are el însuşi drepturile sale câştigate, pe cari nici societatea, nici familia, nu i-le poate lua.

Nu-l creşte nimeni din caritate, din iubirea sau mila pentru nevinovăţia lui, îl creşte, pentru că trebuie s'o facă, pentru că e dreptul lui câştigat prin naştere.

Nu s'a putut face încă tot ce se dorea în această privinţă, — căci trebuie s'o spunem: legislaţiile sunt încă incomplete. Şi trebuie de asemeni să recunoaştem, că numărul copiilor chinuiţi şi nenorociţi este aşa de mare, că te cutremură drama care se joacă în micile lor suflete turburate, convulsivante şi hărţuite.

Charta copilului are ca scop a pune în faţa conştiinţei publice problemele complicate, legate de dezvoltarea copilului. Rezumă necesităţile spirituale, de igienă, de asistenţa a mamei, a copilului. Se preocupă de chestiuni de educaţie, de prevenţiune socială şi de ordin juridic, de tribunalele de copii, de abandonul familiei, etc.

Este un tot care asigură copilului protecţia ce n'a avut-o până în prezent, căci copilul, **giuvaer uman**, este fiinţa de care ne-am preocupat cel mai puţin. Am scris tratate de biologie, studiind dezvoltarea atâtor speţe animale şi ceea ce diferenţiază pe copiii diferitelor regiuni, diferitelor continente, ne rămâne necunoscut.

Intrebuinţăm de bună voie aceleaşi metode de igienă şi de educaţie pentru copiii dela Nord ca şi pentru cei dela Sud. Mania noastră de a unifica, se aplică şi copiilor, fără a ţine des-

tul seamă de diferența raselor, de mediu, de atmosferă, de climat. Partea etnică, fiziologică, psihiatrică ne scapă **complectamente**.

Putem afirma că reformele noastre școlare, mai cu seamă în Europa, nu țin destul seamă de elementul esențial: **Caracterul specific al rasei căreia aparține copilul.**

În acest scop credem că prin Charta copilului, **prima afirmare juridică a dreptului său la viață**, trebuie să se creeze, sub egida Comitetului Internațional al protecțiunii Copilului, un Institut Internațional al Copilăriei, cu filialele pe regiuni și continente, unde medicii, pedagogii, psihologii, psihiatrii, ar studia dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, după țări, regiuni, continent, și ar statornici ce îi diferențiază, pentru a se ști cum să-l îndrumăm din punct de vedere fizic, intelectual și moral.

Această propunere am avut onoarea a o prezenta la Comisia V-a a Soc. Națiunilor și a avut un mare răsunet. Multe asociațiuni s'au interesat de lucrarea ce am depus la acea societate. Am primit sute de scrisori din Europa și America.

Din nenorocire criza externă care s'a ivit a împiedecat realizarea unui proiect de o mare importanță pentru documentarea asupra copilului.

Propusesem ca acest Institut să fie instalat în regiunile noastre, fiindcă atunci amestecul raselor permite studii extrem de interesante și fecunde.

Eminentul psihiatru, Doctorul Forell, care dirija, la Prangin, în Elveția aproape de Nyon, un mare sanatoriu de psihiatrie, considera ca o necesitate imperioasă crearea acestui Institut, care științificește ar stabili prin comparație, diferențele, ce caracterizează copilul pe naționalități, regiuni, continente diferite, evoluția pubertății, darurile specificate cari dau putință unei orientări pedagogice, bazată pe elementele de studiu, științifice, neîndoelnice.

Această Chartă a copilului este bazată pe principiul că fiecare copil posedă dela nașterea sa un drept imprescriptibil la oare care condiții destinate să-i asigure dezvoltarea normală din punct de vedere fizic, moral și spiritual. Acesta este privilegiul și datoria părinților să asigure copilului lor aceste condiții favorabile. În cazul însă când părinții s'ar găsi în imposibilitate de a îndeplini această datorie, ar veni comunității, sarcina, să vegheze ca să se îndeplinească cele necesare.

Dăm aici primele articole ale chartei copilului ca să se poată vedea pe ce temeuri este ea alcătuită :

1. Elaborarea în comun de către părinți și institutori a unui plan de învățământ pentru igiena sexuală, adaptat vârstei și dezvoltării, atât băieților cât și fetelor, ce va fi predat de profesori pregătiți special.

2. Luminarea publicului, prin expoziții, conferințe, etc. asupra cauzelor mortalității materne și infantile și asupra mijloacelor de a o preveni.

3. Luminarea publicului asupra răspunderilor ce apasă asupra acelor care se decid a se căsători, aceasta pentru a ridica nivelul general al sănătății și al moralei.

4. Pregătirea infirmierelor vizitatoare și a infirmierelor de district, cari vor lucra ca sfătuitoare pe lângă viitoarele mame și în colaborare cu medicii și moașele bine calificate, mărginindu-se, numai să dea sfaturi, fără vr'un tratament.

5. Deschiderea de clinici, — clinici dentare și clinici pentru tratamentul bolilor venerice — plasate sub o direcțiune medicală specială și unde viitoarele mame vor putea fi îngrijite în caz de nevoie.

6. Instruirea viitoarelor mame prin mijlocul birourilor de consultație pentru mame și sugaci.

7. Pentru faceri a se veghea să fie asigurate serviciile adecuate cu medici, moașe și infirmiere.

8. Obținerea unei legislații care să impue moașelor o pregătire profesională suficientă și să fie supuse unei supravegheri.

9. Munca interzisă prin legea femeilor însărluate, 6 săptămâni înainte de facere și 6 săptămâni, după.

10. Alocația de maternitate a tuturor lucrătoarelor și tuturor mamelor nevoiașe, ca și găzduirea gratuită și îngrijirile gratuite în timpul acestei perioade și în timpul cât copilul suge.

11. Formarea comisiilor voluntare de supraveghere, lucrând sub direcția autorităților sanitare locale, comisiuni în care ar trebui să participe o proporție suficientă de femei.

Urmează capitolele următoare trecute aci, dar fără dezvoltarea lor din chartă :

Măsuri de proecție pentru mame și copii în timpul epoei dela naștere la vârsta școlară ; Măsuri de protecție a copiilor, în timpul perioadei școlare ; Măsuri pentru protecția muncii copiilor ; Măsuri pentru protecția copiilor delicvenți.

Se recomandă puternic organizarea, în fiecare țară, a unui departament oficial însărcinat cu tot ce privește interesele copilului.

În concluzie, charta este organul juridic de ocrotire, instrumentul cel mai puternic de protecție a copilului și de aceea cerem să fie pusă în aplicare și la noi.

Însă câtă vreme părinții nu sunt ei înșiși educați pentru sfânta lor menire, legile rămân slabe și fără efect. Nimeni nu

poate înlocui vigilența îngrijire morală și fizică a părinților aleși, de firea naturei, pentru a veghea asupra acestei minuni — **Copilul**, zestrea de izbândă a unui neam.

Statul este dator a pregăti pe părinți și în special pe mame pentru răspunderile ce le au, fiindcă ele sunt înainte de toate ocrotitoare de veți și străjere de suflete.

Pestolizzi, marele educator, spune :

Dați-ne mame vrednice și conștiente și veți avea un Stat puternic.

Asta este prima datorie națională a clipei.

ALEXANDRINA GR. CANTACUZINO

Cu privire la păstrarea în sânul națiunii a unor anumite categorii de jidovi „*exceptați*” :

După revoluția franceză dela 1789:

„Libertate, egalitate, fraternitate? Când au practicat jidanii această lozincă și ce altceva au făcut cu ea decât cel mult să ne adoarmă vigilența? La ce s'a redus pentru jidani liberul exercițiu al drepturilor civile și politice, decât la o largă prerogativă de a ne exploata, de a instaura o robie economică, prin confiscarea tuturor bunurilor noastre materiale? Ce-a însemnat pentru jidani libertatea și egalitatea consfințite de revoluție, decât dreptul de a pleda pentru internaționalizarea noastră și pentru *cel mai fanatic naționalism al lor*?..

„IL FASCIA din Milano scria la 29 Iunie 1942 : „Jidanul, fiul jidovului va purta mai departe în sânge instinctul perversiunii și al războunării plurimilenare de rasă, chiar dacă o ficțiune juridică l-a calificat deocamdată printre ai noștri“...

„VOCEA SÂNGELUI a răspuns, desigur, totdeauna, la chemarea judaismului. De altfel d-rul Nossig afirma încă dela 9 Februarie, 1883, în „*Jeorsish ssorld*“, cu privire la judaizarea biologică a lumii: CEA MAI MICĂ PICATURA de SÂNGE EVREESC INFLUENȚEAZĂ DEALUNGUL MAI MULTOR GENERAȚII, ASUPRA FIZIONOMIEI UNEI FAMILII“¹⁾.

¹⁾ Din „Porunca Vremii, 25 Dec. 1942 : **Războiul înțelepților Sionului.**

FONDUL SPIRITUAL AL ACTUALULUI RAZBOI și Marele Popor German

Războaiele nu pot fi numai o serie nesfârșită de victorii. Mai sunt și căderi și ridicări. Altfel nu ar fi război. Războiul dintre popoare e cași războiul de fiecare zi, pe care-l ducem în contra adversităților de tot felul ce ne stau în cale. Ori cât de ascendentă ar fi linia noastră de dezvoltare, nu se poate totuși să nu prezinte zigzaguri, ridicări, și căderi, umbră și lumină.

Nimic nu ne poate ține pe loc. Eroul nu se uită înapoi. Pentru el nu există decât idealul, ținta ce-i stă înainte.

Am spus-o și altădată și o repet, nu oamenii câștigă victoriile, ci zeli nemuritori, spiritualitatea care ne animează. Ca să vedem deci, dacă un individ merge spre progres sau spre decădere, trebuie să-i scurtăm spiritualitatea lui animatoare. Și tot așa în viața popoarelor, în marile conflicte dintre neamuri.

Premisele de mai sus sunt axiome. Spiritul creează și guvernează materia. Prin urmare întrebarea care se pune în marile conflicte ale vieții nu este aceea de a se ști cine obține victoria, ci care e acela care e împins la faptă, dominat, animat și condus de spiritualitatea timpului său, care e acela care încoată în linia generală de dezvoltare a omenirii, acela care se involuează în evoluția ei spiritulă?

Greutatea stă numai în faptul de a pătrunde în acest spirit animator, de a avea intuiția lui clară. Și nu e ușor, pentru că indivizii, popoarele, marile conglomerate omenești de pretutindeni și de totdeauna își camuflează gândurile sub aspecte înșelătoare, sub cari, pentru omul profan, sunt greu de identificat.

Gândul crează, gândul distruge. Totul e în funcție de gând, de idee animatoare, de mobil spiritual, de credință, de ideal. Sunt gânduri cari nu te pot duce decât la triumf și sunt imposibilități morale peste cari nimenea nu poate trece. Sunt mobile de acțiune cari nu te pot duce decât la dezastru, oricari ar fi aparențele contrare, oricâte triumfuri vei avea, și poate că chiar prin mijlocul acestor triumfuri.

Vom căuta deci să analizăm ideile animatoare ale celor două tabere în luptă, în raport cu stadiul evoluției spirituale a omenirii în epoca în care trăim. Nu ne vom opri la amănunte. Liniile gene-

rale de dezvoltare ale acestei spiritualități din ultimile timpuri sunt suficiente pentru a ne putea orienta în epocalele evenimente cari frământă acum globul terestru.

ARBITRARUL TREBUE SA INCETEZE

În stadiul de evoluție în care ne găsim, arbitrarul, ca motiv de acțiune, nu mai poate continua. Exploatarea a om pe om, a popor pe popor, nu-și mai poate avea locul. Parazitismului urmează să fie stărpit din rândurile claselor sociale și din raporturile internaționale.

Spiritualitatea timpului nostru urmărește formula care să ne dea posibilitatea de a pune în valoare energiile creatoare de pretutindeni. Urmărește o mai dreaptă repartizare a bunurilor, un mai just echilibru între oameni și între popoare.

Se urmărește extirparea urmelor agresiunilor din trecut cari au dus la un echilibru social și internațional pe care actuala evoluție spirituală a omenirii nu le mai poate tolera.

O NOUĂ ELIBERARE

Acesta e fondul spiritual al actualului război. El nu face decât să ducă cu un pas înainte evoluția de până acum a popoarelor și nu există posibilitate de regres.

Revoluția franceză dela 1789 a liberat considerabile energii umane cari erau ținute în stărpiciune. Napoleon a fost șampionul acestor eliberări.

Acum pricipiile animatoare ale revoluției franceze sunt perimate. O nouă eliberare bate la porțile vieții.

Revoluția dela 1789 a pus numai premisele. A liberat numai anumite clase sociale. A făcut numai un început. Acum se pune pe tapet ridicarea maselor populare de pretutindeni la libertate, la puțința de a trăi, la dreptul la viață, la bucuria de a crea valori, de a colabora la progresul general cu toate puterile lor fizice și spirituale.

UN NOU ECHILIBRU MONDIAL

Principiul acesta se pune deopotrivă pentru individ, pentru clase sociale, pentru popoare, pentru raporturile interne ale statelor și pentru raporturile internaționale.

Se face un pas în plus spre justiția imanentă. Se stabilește un nou echilibru între oameni, între popoare, între rase, o nouă repartizare, o nouă organizare a energiilor creatoare de pretutindeni.

Se naște o nouă lume, se face o nouă involuție a spiritului în materie căreia nimic în lume nu-i poate sta în cale.

IDEOLOGIILE ÎN LUPTĂ

Sub această prismă privind evenimentele, să ne punem întrebarea, pe ce bază spirituală se dezvoltă ele, care va fi criteriul de selecționare a popoarelor pentru ziua de mâine și ce urmăresc să realizeze cele două tabere în luptă?

Referindu-ne la tabăra adversă nouă, o vedem împărțită în două ideologii cari vor duce în mod fatal la neînțelegeri grave, dar cari nu sunt mai puțin asociate, pentru a distruge ideologia taberei în care noi suntem infeodați.

În ce privește pe bolșevici, știm precis la ce ne putem aștepta. E inutilă orice expunere. Bolșevismul aduce cu sine prăpădul, întinericul, moartea. Iar în ce ne privește, numai naivii nu văd că el ne aduce măcelărirea în masă a claselor noastre diriguitoare și desființarea noastră ca ~~stat~~ și popor.

Spre deosebire de bolșevism, care aduce cu sine prăpădul, plutocrația anglosaxonă vrea să restabilească pe glob *status quo ante*, însoțit însă, de astădată, cu o atotputernicie jidovească, mult mai acaparantă și mai odioasă decât a fost înainte de izbucnirea actualului război. BCU Cluj / Central University Library Cluj

Țelurile sunt diferite. Pentru noi însă ambele duc la același rezultat: Desființarea noastră ca stat și popor.

Căci, fie că vom rămâne sub puterea discreționară a bolșevismului, fie că pentru un timp această putere nu ne-ar stăpâni direct, din primul moment vom avea însă dominația directă a rasei iudaice, cu toată atmosfera dizolvantă, cu tot sclavagiul, cu toată ticăloșia pe care o aduce cu sine, prin care ni s'ar pregăi mormântul.

Dar nu despre noi și despre soarta tragică a tuturor popoarelor, nu despre distrugerea a tot ce are omenirea mai bun, în caz de triumf bolșevic și anglo-saxon ne ocupăm acum.

IDEOLOGIA ANIMATOARE

Acum trebuie să vedem rolul pe care îi are ideologia animatoare a marelui popor german, a noastră ca popor, a fiecăruia dintre noi.

Cel ce înnoată în spiritualitate duce evenimentele cu el. Cel ce trăește numai în inteligență și știință e opac. Ii lipsește busola vieții.

Dela început trebuie să spunem că tot ce au spus Hitler și Mussolini s'a realizat și e pe cale de a se realiza, de a se involucra în materie, de a dobândi corp, că tot ceea ce au profetizat și au întreprins ceilalți a eșit pe dos.

Le-a lipsit busola vieții. Ei nu știu să citească în evenimente. Trăesc în afara spiritualității care le creează și le guvernează.

Nu numai atât. *Au fost atât de orbi, încât au lucrat din răspun-
teri în contra propriilor lor interese și pentru năruierea propriului
lor viitor.*

ACTE DESTRUCTIVE

Să ne gândim numai la nesăbuita afiliere a Franței la jidovime, la guvernul abject al lui Leon Blum, la concursul nesăbuit pe care guvernele Franței și Marea Britanie l-au dat pentru instaurarea bolșevismului în Spania, pe timpul și înainte de revoluția lui Franco. Să ne gândim la conduita democrațiilor din timpul tratatului de la Versailles și de atunci în coace.

Democrațiile apusene, complet lipsite de busolă spirituală, au dezarmat Germania, s'au pus pe petreceri și pe dezarmări. În același timp însă au lăsat să crească, pe nu mai puțin de două zeci de milioane de kilometri pătrați și să se grezeze, pe nu mai puțin de două sute de milioane de oameni, molima bolșevică care se pregătea să infecteze toate continentele. Nu numai că nu au reacționat nici într'un fel, dar s'au pus la masă cu viitorii lor călăi, pregătindu-și propria lor nimicire.

PIEIREA PĂCĂTOȘILOR

A guverna însemnează a prevedea. Care ar fi fost azi situația Europei și a lumii întregi, dacă Germania ar fi rămas dezarmată, dacă Italia nu ar fi reacționat, dacă Japonia nu ar fi întreprins acțiunea din China, dacă bolșevismul s'ar fi instalat în Spania și Franța, dacă dezarmarea ar fi devenit fapt împlinit, *în fața mistificării dela nord și a întregii perversiuni iudaice!*

Mulți dintre cei ce serveau de coada de topor sunt azi trântiți la pământ.

Dintre toate statele și popoarele cari serveau de astfel de coade în mâinile criminale ale Moscovei și ale jidovimiei au mai rămas în picioare Anglia și Statele Unite. Aceste state continuă a lucra pe linia veche a democrațiilor afișind propriul lor imperialism, propria lor salvare, salvarea statelor și popoarelor afiliate.

În realitate însă stau în slujba jidovimiei și pregătesc bolșevizarea lumii, propria lor nimicire, domnia lui izrael pe pământ, nimicirea civilizației și culturii creștine.

Nici nu s'ar putea ajunge la alte rezultate, dacă coaliția bol-

sevico-plutocrată ar câștiga victoria. Anglo-Americanii nu fac decât să continue, cu aceeași orbire, politica care a dus la nimicirea Franței și la făurirea formidabilei forțe sovietice, sub greutatea căreia se nizuiesc din răsputeri să piară ei înșiși alături de lumea întreagă.

INARMAREA SPIRITUALĂ

Singurii cari au prevăzut evenimentele au fost conducătorii statelor totalitare. Ei singuri au prevăzut prăpădul în contra voinței acelor cari, fără să-și dea seama, erau cuprinși de frenezia sinuciderii. Inarmarea spirituală și fizică a Germaniei, a Italiei, a Japoniei au salvat civilizația și cultura globului. Guvernele acestor țări au fost singurele prevăzătoare, pentru că au fost singurele cari au avut tăria de a rupe practicile vechi, cu ideologia veche și de a se pune în serviciul noii ideologii care transfigurează popoarele.

Orice ar spune anglo-americanii, problema nu se mai pune astăzi : Ori democrație, ori totalitarism ; ori anglo-americanii, ori axa. Pentru orice om care știe să citească în evenimente, problema

Pentru orice om care știe să citească în evenimente, problema se pune net : *Ori bolșevism, ori rasism, ori ridicarea maselor de prețutindeni, ori reducerea lor în stare de roboți ; ori materialism iudaic, ori ridicarea omenirii la un nou standard de viață, la o nouă spiritualitate.*

NUMAI ÎNAINTE PUTEM MERGE

Din cele expuse până aci rezultă că țelurile de război ale anglo-americanilor sunt himere, că numai bolșevismul e în linje de bătae, alături și la ramorca iudei.

Dar, dacă așa este, să revenim la evoluția omenirii din ultimele timpuri. Acum la ordinea zilei e ridicarea maselor populare de prețutindeni la viață, o nouă învolație a spiritului în materie, o nouă etapă a ridicării omenirii spre justiția imanentă. Evenimentele nu ne pot duce înapoi. Numai înainte putem merge.

Nu se poate distruge cultura și civilizația Europei, nu se pot împiedica rasele de pe glob de a-și cere și dobândi drepturile la viață, nu se mai pot tolera așezările arbitrare ale trecutului, nu se poate reduce omul viitorului în stare de animalitate, nu se poate încetăteni bolșevismul slav pe suprafața globului.

Să ne gândim numai la spațiul geografic pe care-l ocupăm noi. O victorie anglo-americano-bolșevică însemnează raderea de

pe suprafața pământului a întregii noastre pătuni intelectuale, deportarea maselor și aducerea pe teritoriile noastre a mongolilor dela nord.

O asemenea victorie ar însemna invazia nordului asiatic până la oceanul atlantic și bolșevizarea în primul rând a popoarelor slave de la sud și punerea lor imediată la remorca slavilor nordică.

Peste toată populația de import din Europa centrală și sud-estică s'ar instala iuda și bolșevismul ca singuri stăpâni.

Soarta poporului german nu ar fi bună. Nimicirea lui, de fapt stă deopotrivă în programul anglo-americanilor, cași în acela al slavilor dela nord.

Oare evoluția de până acum a omenirii poate îngădui un asemenea prăpăd? Se poate imagina înlocuirea românilor, a germanilor și a celorlalte elemente eterogene cari stau în calea expansiunii sovietice, cu pleava umană adusă de pe pustele asiatice? Se poate imagina nimicirea popoarelor Europei, purtătoare milenare ale culturii universale, cu această pleavă umană?

POSSIBILITĂȚI ȘI IMPOSIBILITĂȚI MORALE

Există posibilități și imposibilități morale. Cum oare, un popor ca cel german nu are dreptul să trăiască? Extraordinairele lui puteri de înfăptuire trebuiesc înlocuite cu întunericul dela nord, cu plutocrația iudaică, cu mercanțilismul englez și american? Unde ar ajunge omenirea cu asemenea rezultate! Ce prăpăd pentru generațiile viitoare, câte energii umane ar fi aruncate în abizuri!

Avem sau nu o nouă spiritualitate care se involuiază în materie?

Frământările de pretutindeni o atestă cu putere. Insuș acest război gigantic e o dovadă indelebilă. Dacă avem o asemenea spiritualitate, popoarele nu pot lua loc în noua ierarhizare a lumii, decât în raport cu puterile lor de creație în ordine spirituală, cu eroismul dovedit în croirea lumii noi care se naște. A se proceda în sens contrar e o imposibilitate morală.

PLUTOCRAȚIILE ÎȘI PREGĂTESC SINGURE MORMÂNTUL

Plutocrațiile occidentale s'au dovedit incapabile de prevedere și complet lipsite de aplicațiuni eroice.

Cu toate că bolșevismul desființa religia și creștea pe om pentru o viață pur materială, dezumanizându-l și reducându-l la stare de animalitate, statele democratice din apus au stat mai bine

de două decenii impasibile, dând timpul necesar sovietelor pentru a forma și organiza generațiile fără Dumnezeu.

Niciun guvern conștient nu ar fi putut sta impasibil față de acest pericol mortal în preparație. Asemenea guvern s'ar fi gândit din primul moment la mijloacele de profilaxie menite de a înăbuși molima în fașe.

Plutocrațiile și-au pregătit deci singure mormântul. Nu numai că nu au luat măsuri de îngrădire, dar au cochetat tot timpul cu monstrul apocaliptic. Orbirea din trecut îl stăpânește astăzi cu mai multă putere.

Alianța cu bolșevicii constituie ultima dementă a celor ce timp de douăzeci de ani au făcut tot ce le sta în putință pentru a face jocul bolșevismului slav și al iudaismului internațional.

Dacă bolșevismul a reușit să transforme până acum două sute de milioane de oameni în roboți și să organizeze o armată în stare să tie piept celei mai puternice armate ce a existat vre-o dată, ce ar fi să se întâmple, dacă în acest război ar eși triumfător! Cine ar putea să se mai pue deacumezișul drumului lui distructiv!

BCU Cluj ALIAȚII SATANEL library Cluj

Spre fericirea Europei și a întregii omeniri, au eșit din adâncuri nepătrunse, din Marele Tot, din spiritualitatea veșnică care ne animează, precis la timpul potrivit, renașterea italiană, germană și japoneză, renașterea noastră proprie a românilor și curente de regenerare de prețutindenii cari au organizat armatele cari să stea în fața puhoiului, să-i strivească cerbicia și să-l distrugă. Conducătorii și comandanții armatelor acestor popoare au spritualitatea timpului cu ei, polarizează în ființa lor această spiritualitate și nu sunt decât instrumentele ei de înfăptuire, de întrupare în materie.

Cine se aliază cu satana pierie împreună cu ea. Bolșevismul diabolic, plutocrațiile anglo-americe și toți aceia cari s'au făcut coade de topor în mâna lor, în mâna iudaismului satanic, sunt condamnați, fără putința de remediu, de geniul etern care guvernează destinele omenirii.

MERGEM SPRE O NOUĂ IERARHIE

Istoria nu se întoarce pe urmele ei. Geniile conducătoare ale marilor popoare renăscute, armatele lor eroice nu pot fi strivite de puhoiul dela nord și de anglo-saxonii iudaizați.

Bolșevismul nu poate pune stăpânire pe popoare. Plutocrațiile

anglo-americeane nu pot eși învingătoare. Lumea veche de dinainte de război nu se mai poate restabili.

Din actuala încăerare, cea mai mare din istoria omenirii, nu poate eși decât progresul, o nouă orânduire internă și internațională, o nouă concepție de viață, un om nou și popoare selecte.

Marele popor german și noi toți nu vom putea fi striviți de pleava umană dela nord, nici de plutocrația anglo-americană și iudaică.

Ierarhia internă a popoarelor și ierarhia între neamuri și rase vor fi stabilite după rolul lor în actualul război, după gradul lor de regenerare, după puterea lor constructivă în ordine spirituală, după aportul pe care-l pot aduce în lupta eroică pentru involuarea noului spirit universal în materie, pentru renașterea, pentru primenirea spirituală a întregului glob. Noua ierarhie, noua tablă de valori e gata de înfăptuire și nimic în lume nu-i va putea sta în cale.

NE ÎMPĂRTĂȘIM DIN ETERNITATEA SPIRITULUI CREATOR

Noi românii avem mândria de a ne număra printre primii eroi dintre eroi. Cât timp vom fi în această situație nu avem de ce ne teme de viitorul nostru.

Stăm solid în ordinea immanentă a evenimentelor. Spiritualitatea eternă, ai cărei șampion ne-am făcut, nu ne poate duce decât la triumf.

E o încheștare pe viață și pe moarte între spiritul răului și între spiritul constructiv, dominant, creator și guvernator al lumii. Întrucât acest spirit ne animează, întrucât îi aparținem trup și suflet, noi nu putem decât să ne împărtășim din eternitatea lui.

SUNTEM ÎN RÂNDURILE DEMIURGILOR

Lupta eroică pentru strivirea satanismului a atins proporții epopeilor. E cel mai mare moment pe care l-a trăit vreo dată omenirea. Măreția luptei ne onorează și ne înalță. Alături de marii noștri aliați am devenit *Demiurgi*.

Măreția fără pereche a luptei ne cere să devenim toți un singur trup și o singură animă. Spiritualitatea animatoare trebuie să ne stăpânească pe toți deopotrivă. Noi știm că numai zeii câștigă bătăliile. Zeii eterni lucrează prin geniul, inima, spiritul, brațele și armele noastre. Nu putem decât să ne împărtășim din gloria și din eternitatea lor.

Să fim toți conștienți de menirea noastră, de menirea marelui popor german și a aliaților noștri, în desfășurarea evenimentelor, de solidaritatea desăvârșită care trebuie să ne stăpânească pe toți, de măreția sacrificiilor și a eroismului nostru.

Victoria nu poate fi decât cu noi. Și va fi cu atât mai desăvârșită, cu cât satana ne va ataca cu mai multă înverșunare.

ION COLFESCU-DELATURDA

Din mesagiul dat cu ocaziunea fundării „*Alianței Universale Izraelite*” :

„Alianța noastră nu este nici europeană, nici asiatică, nici africană nici americană, nici australiană, ea este *universală*...

Naționalitatea noastră este religia părinților noștri și nu recunoaștem alta.

„Trăim în țări streine și nu ne putem îngriji de interesele trecătoare ale acestor țări, de vreme ce interesele noastre morale și materiale sunt în pericol. *Religia noastră trebuie să cuprindă într-o zi întreg pământul.*

„Creștinismul dușmanul nostru de veacuri, zdrobit în luptă, este gata să inghenunche.

„Cu fiecare zi ce trece, plasa pe care o aruncăm asupra omenirii, se întinde tot mai mult, și mărețele profetii ale cărților noastre sfinte se împlinesc.

„Nu este departe ziua când toate bogățiile pământului ne vor aparține.

O nouă împărăție mesianică, un nou Ierusalim trebuie să se ridice în locul celor trei cetăți : a *Impăraților*, a *Popilor* și a *Patriarhilor*”.

Cu jidovii nu se pot face excepții ;

„Problema jidovească, ori nu se înfruntă de loc, ori se rezolvă *sută la sută*, când se ia atitudine față de ea. Altfel, e mai bine să nu se turbure apele“¹⁾.

¹⁾ Din „Porunca Vremii, 25 Dec. 1942 : **Războiul înțelepților Sionului.**

Români înfiiți de orașul Dunărei Albastre...*)

de GEORGE SBÂRCEA

Meșteșugarii transilvăneni au fost multă vreme vestiți la Viena, prin iscusința lor. Unul din ei, de fel din țara Târnavelor, avea pe la mijlocul veacului trecut o prăvălieară, undeva în jurul catedralei Sfântul Ștefan, pe Graben. În atelieru-i de tâmplărie se lucrau cele mai măiestrite imitații ale stilului „empire” și, într-o bună zi, împărăteasa Elisabeta s'a oprit în dugheana prea întunecată pentru luminați-i ochi, de culoarea micșunelelor, ca să admire patina meșteșugarului român, tăietura nobilă a mescoarelor și scrinurilor copiate după artiștii empire-ului. Ion de Sarca, cum singur își spunea după acea întâlnire de câteva minute cu împărăteasa, s'a stins în primii ani ai secolului, într-o căsuță cu cerdacul năpădit de viță sălbatecă, afară, pe colinele dulci ale Grienzingului. Cum n'avusese parte de copii, toată agoniseala au moștenit-o surorile nevestei sale, o austriacă veselă și plinuță de pe la Innsbruck.

Câți români nu și-au fructificat priceperea și sârgul prin cartierele Vienei, în orașul strălucirii habsburgice, învățând limba grea a lui Grillparzer!.. Se pricopseau românii noștri în Markt platz, pe Kaertnerstrasse, în Hitzing, transformând în coroane de aur, o hărnicie devenită în scurtă vreme legendară. Și duminica, cumetrii lui Avram Iancu porneau gătiți de sărbătoare, în jiletcile cafenii ale lui Alexander Giragrdi, către Schottenfeld, cartierul nou al proaspetei burghezii imperiale, ca să admire palatele cu fatada construită în oribilul stil secesionist, visând modest la o bună stare, pe care destinul, de cele mai multe ori, nu le-a refuzat-o...

Iată, bunăoară, povestea negustorului Popp, poreclit de vienezi: „Seniorul de pe Kaertnerstrasse”!...

Acolo unde Opera de Stat lărgeste Ringul umbrit de platani seculari, începe Kaertnerstrasse, una din cele mai vestite artere bancare și comerciale ale Europei premergătoare războiului actual. A fi negustor pe Kaertnerstrasse echivala înainte de 1914 cu zeci de mii de ducăți venit anual, cu un credit nelimitat pe piața mondială și, eventual, cu titlul de „consilier secret și intim”, pe care Franz Ioseph îl conferea generos vienezilor care împlineau un sfert de veac în slujba binelui obștesc.

*) Conferință rostită la Universitatea Radio în seara de 20 Martie 1943.

Kaertnerstrasse a creiat cu timpul tradiția unei aristocrații negustorești. Din 1850 până în 1896 o singură prăvălie nouă a putut fi deschisă de unul din „parveniții” care încercau să pătrundă în acest Olimp al comerțului imperial, sever păzit de cei interesați.

Aici a reușit să-și deschidă, la sfârșitului veacului trecut, un român, un magazin de antichități și obiecte de artă. „Der Popp” a devenit curând o noțiune în protipendada vieneză. Cristalurile de Veneția, florile artificiale migălite în atelierele belgiene, candelabre din argint masiv, porțelanurile Alt-Wien, toate acestea ademe-neau trecătorii să-și încetinească pașii în dreptul elegantelor vitrine de lângă Statsoper și să-și lase o parte din punga plină la teigheaua românului, al cărui gust s'a dovedit croit pe măsura bonomilor nepoți ai lui Strauss și Lanner.

Multă vreme nimeni n'a știut de unde venise acest Popp, cu frunte înaltă de gânditor, cu mâini fine și subțiri de ceasornicar elvețian, cu înfățișare de boer apusean, care cucerea admirația vienezelor, ieșite la „aer”, pe Kaertnerstrasse. Apoi, într-o bună zi, Ecaterina Schratt, confidenta împăratului, s'a oprit câteva ore la magazinul de lângă Operă...

În aceeași seară, un gazetar cu mintea iscoditoare, a publicat un reportaj despre „Der Popu”. Misterul a fost astfel deslegat. Seniorul de pe Kaertnerstrasse, era fiul unui modest dascăl ardelean, care studiasse la München istoria artelor, se căsătorise cu singura fiică a unui baron austriac și câștigase în câțiva ani o avere de Nabab, în magazinul de lângă cafeneaua Fenstergucker.

Bătrânii își mai amintesc de silueta dreaptă a negustorului român, plimbându-se pe Graben, cu bastonul subțire din lemn de trandafir și mâner de fildeș, cu monoclu sclipitor sub sprânceana peste care anii trecuseră fără să-i decoloreze negrul de tăciune.

Actualul proprietar al magazinului și-a adăugat la nume și pe cel de „Popp”, ca pe o emblemă de noblete : noblete negustorească, creiată de priceperea și hărnicia românească....

Dar succesul românilor în orașul Dunării albastre nu se epuizează cu fostul comerciant de vechituri și obiecte de artă de pe Kaertnerstrasse.

Românii care poposesc astăzi în odăile hotelului Imperial de pe Opernring se simt ca la ei acasă. Nu atât încăperile, cu bolta atât de înaltă, încât ametești privind-o, cu covoare moi, în care

pașii se scufundă, ca într'un ocean de mușchiu, ci limba dulce ardelenescă a lui Neculai Dâmboi, îl face să uite de grația barocă și tristețea străvezie a Vienei.

— Sunt de treisprezece ani „slujbaş” al Imperialului, — lămurește pe orișicine Neculai Dâmboi văzând în fiecare român care trage la hotelul „lui” o rubedenie de sânge, un soi de „unchiu din provincie”, care are geamantanele pline cu salam de Sibiu, cu șunci grase, cozonaci, ouă fierte și câteva picături din vinul lim pede de Arad.

Neculai Dâmboi e „londiner” la Imperial, adică un fel de mareșal fără uniformă al culoarelor etajului întâi, unde culege în fiecare dimineată, înainte de ivirea zorilor, pantofii împerechiați cuminte în fața ușilor. *Sub peria și petecul de catifea* al românului, pantofii se fac lucioși, la fel cu oglinda.... Și dimineata, când soarele vienez înseninează profilul negru al prințului Schwaremberg, încremenit pe soclu-i de lângă Imperial, Neculai al nostru străbate în vârful picioarelor coridorul și orânduiește, într'o aliniere soldățească, pantofii. Înainte de a-i părăsi definitiv, îi mai privește odată, cu un surâs rotofei, de lelită.

Într'una din aceste inspecții matinale, Neculai Dâmboi s'a pomenit față în față cu Atotputernicul și măritul Adolf Hitler, Führerul și Cancelarul tuturor germanilor. Românul nostru nu e slab de înger, dar și-a simțit genunchii moi și mâinile paralizate. Până să-și ducă palma dreaptă la șapsă, Führerul a trecut pe lângă el, aruncându-i o privire binevoitoare.

— Atunci am văzut, — povestea Neculai Dâmboi, — că e și dumnealui om, ca noi toți. Are ochi verzi, o mustață „ștram” și păpușii viclesuiți, „ca oglinda”...

Și Neculai Dâmboi care adoarme în fiecare noapte, într'o mansardă a Imperialului dela Viena, cu dorul nesfârșit al luncilor mureșene subț inimă, e gata să recunoască și altor lustragi vienezi priceperea în arta văcsuitului.

Dar pe Mihai Durmă, îl cunoașteți, iubiți ascultători?...

— Cofetăria nu mai e afacere, ca 'nainte — lămurește Mihai Durmă, care în cei unsprezece ani, de când e cetățean al Vienei, a cam uitat românește, fără să-și fi însușit cine știe ce din limba germană. Adică, drept să fiu, tot știe olteanul ăsta, cu priviri de catran, câteva cuvinte nemțești. Bunăoară: „danke schön”, „bitte”, „Grüssgott” sau „Zwanzig Pfennig”, cât costă porția de înghețată la cofetăria-i ambulantă, le rostește cu un autentic accent vienez.

Cunceaște întreg cartierul. Și cine a umblat la Viena știe că Hietzingul nu este dintre sectoarele cele mai mici ale flostei metropole habsburgice. Mi-i arată pe rând, cum trec prin fața căruciorului său, clienții vechi, cetățeni onorabili, cu punga totdeauna plină și surâsul neșters din colțul buzelor...

Mihai Durmă se mândrește cu amicitia unui fost maior, „maior în toată legea”, cum mă asigură ingeniosul cofetar, din regimentul de gardă călare al Impărătesei...

În fiecare zi, la ora prânzului, maiorul trece spilkuit și pomălat pe lângă Parkhotelul lui Hübner, se oprește la doi pași de căruciorul cu înghețată și, mângâindu-și mustata, rostește scurt, militărește :

— Na, mein Freund, was gibt neues?...

La care Mihai Durmă ridică fâstăcit din umeri, ia poziția de drepți, surâde respectuos și răspunde invariabil :

— Nix neues, Herr Maior, să trăiți !...

Si între timp se gândește, ce-ar fi dacă l-ar vedea numai odată, o singură dată, stând astfel de vorbă cu „un maior în toată legea”, don' plotonier Vică Vișan dela Ploiești, care acum souăzeci de ani i-a făcut mizerii de neuitat.

Dar adevărata mândrie a lui Mihai Durmă o constituie vecinătatea lui cu „luminatul împărat”. Cofetarul nostru stă într-o cămăruță mobilată pe Gloriettegasse, numărul 11. Alături, la numărul 9, Franz Ioseph își petrecea diminețile în tovărășia Ecaterinei Schratt, împărăteasa „fără coroană”, cum o botezaseră vienezii bârfitori.

— Să le spuneți, domnule redactor, la prietenii și la neamurile din Caracal, că sunt vecin cu luminatul împărat, să știe și ei ce-o ajuns Mihai al lor....

Iacă, Mihai Durmă, îți fac pe plac. Te laud să știi, nu numai cei dela Caracal, ci toată suflarea românească, ce-a ajuns un oltean harnic, în orașul Dunării albastre: vecin cu însuși împăratul !

UN MARE DISCURS

„Criza din răsărit și războiul total“

Joi 18 Februarie 1943, sub acest titlu, D. Dr. Goebbels, ministrul propagandei Reichului, a ținut la Berlin un mare discurs care, dată fiind importanța lui epocală, trebuie să ne atragă în mod special atențiunea. Discursul e cu atât mai important, cu cât atmosfera entuziastă în care s'a ținut a demonstrat și celor mai puțin încrezători credința de graniț a poporului german în victorie și extraordinarele lui puteri de înfăptuire.

În vasta sală a sporturilor din Berlin, în fața unui public care întruchipa, prin varietatea și valoarea lui, întregul popor german, D. Goebbels a scos în evidență imensul pericol pe care-l prezintă bolșevismul și necesitatea de a fi distrus din rădăcină.

Pentru a pune în evidență pentru publicul nostru cititor importanța discursului, vom reproduce pasagiile caracteristice, cari au aceeași valoare pentru noi, cași pentru germani. Cu privire la pericolul iminent bolșevic, D-sa a întrebuințat următoarea frază caracteristică:

„În spatele diviziilor sovietice ce înaintează, zărim plutoanele de execuție evrești și mai departe încă, terocrea, spectrul unei foamete ce va înghiți milioane de oameni și o anarhie completă. Munca constructivă realizată de omenirea occidentală în decurs de 2000 ani, este în pericol“.

Cine ar putea să stea în fața acestui pericol de moarte! Căci „dacă forța militară cea mai puternică din lume s'ar dovedi neputincioasă să înlăture amenințarea bolșevică, unde s'ar găsi oare forțele necesare pentru a o înlătura? Într'adevăr, statele europene neutre nu dispun nici de potențialul, nici de mijloacele militare, pentru a nu mai pomeni armătura spirituală a popoarelor lor, spre a opune bolșevismului chiar și cea mai mică rezistență. Dacă ar fi nevoie, ele ar fi copleșite în câteva zile de diviziile motorizate bolșevice conduse de roboți“.

Aceasta fiind situația „Omenirea nu are de ales între o Europă revenind la vechea ei fărâmițare și aceea ce se va organiza din nou sub conducerea Axei, ci doar între o Europă aflată sub protecția militară a Axei și o Europă bolșevizată.

„De altfel eu sunt absolut convins — afirmă D. Goebbels — „că lorzii și arhiepiscopii ce se văicăresc la Londra nu au nici măcar intenția de a se opune practic pericolului bolșevic, ce ar lua un caracter de actualitate pentru statele europene, dacă armatele sovietice ar continua să înainteze“.

Dar evreimea a avut darul de a „paraliza rezistențele :

„Și a pătruns atât de adânc în viața spirituală și politică a statelor anglo-saxone, încât acestea nici nu vor măcar să se mai gândească la un asemenea pericol. Așa cum evreimea se camuflează în Uniunea Sovietică ca bolșevism, ia, în statele anglo-saxone, masca plutocrată și capitalistă. Depe acum evreimea occidentală, cu aparente de civilizație, întinde mâna, pe deasupra țării noastre, evreilor din ghetourile răsăritene. Pericolul este de moarte pentru Europa”.

Democrațiile din Europa occidentală nu au fost mai puțin atinse de virusul semit.

Evreimea internațională favorizează paralizia democrațiilor din Europa occidentală :

„Paraliza democrațiilor din Europa Occidentală în fața acestei amenințări mortale, ne strânge inimile... Evreimea se arată din nou, și aci, ca demonul decăderii și ca promovatorul unui haos de distrugere culturală internațională... Evreimea este un fenomen de infecție contagios... Războiul roboților mecanizați împotriva Germaniei și a Europei a atins punctul lui culminant.

„Fuehrerul le-a caracterizat bine, atunci când a spus că vor rămâne, nu învingători și învinși, ci numai supraviețuitori și nimiciți“.

Bolșevicii nu cruță nimic în calea lor. Sunt fără de cruțare chiar și în ce privește bunurile propriului lor popor.

Timp de 25 ani au martirizat popoarele Rusiei, pentru a pregăti pieirea Europei :

„Masele de tancuri care au năvălit iarna aceasta împotriva frontului nostru răsăritean sunt rezultatul a 25 de ani de năpastă socială și de mizerie a poporului bolșevic.

Față de un asemenea gigantic pericol nu putem sta cu mâna în sân :

„Petricolul în fața căruia ne aflăm este uriaș. Uriașe trebuie să fie deci și eforturile cu care îi facem față“.

Totul depinde de rezistența Europei și în primul rând de uriașele eforturi și mijloace de acțiune ale marelui popor german :

„Europa depinde de luta noastră din răsărit. Poporul german pune la dispoziția acestei lupte sângele lui național cel mai prețios“.

Recunoștința față de acest mare popor, care se comportă astăzi ca salvatorul civilizației universale, se impune tuturor chiar și „acelora cari azi, în restul Europei, nu înțeleg această luptă“, și cari ne vor mulțumi mâine în genunchi că am dus-o cu curaj și fără a ne lăsa abătuți — afirmă cu tărie D. Goebbels.

Și mai departe, în ce privește pe evrei, D-sa rezumă : „**Evreimea e un fenomen de infecție contagios**“.

Bolșevicii au mecanizat totul și „**Războiul roboților mecanizați împotriva Germaniei și a Europei a atins punctul culminant**“.

Din acest război „nu pot eși învingători sau învinși, ci numai supraviețuitori și nimiciți“.

Trebue să redevenim ofensivi în răsărit — afirmă din nou cu tărie D. Goebbels — și pentru aceasta trebue să mobilizăm forțele necesare, ce se găsesc încă în mari masse în țară. Ceașul se apropie și el ne cere să nu întârziem“.

Și D. Dr. Goebbels precizează : „**Inamicul ne va cunoaște din nou în vara viitoare, cu vechia noastră putere ofensivă**“.

E un discurs epocal cu o adâncă semnificație. Din el rezultă hotărârea neclintită a poporului german de a duce lupta cu orice sacrificiu până la victoria finală și desăvârșită, după vorba Fuhrerului amintită mai sus : „**Din acest război nu vor rămâne învingători și învinși, ci numai supraviețuitori și nimiciți**“.

După acest discurs și cunoscând uriașele puteri de înfăptuire ale poporului german, nimenea nu se mai poate îndoi de victoria strălucită pe care o poartă în cutele sale glorioasele drapele ale axei în frunte cu marele și invicibilul popor german.

FLAVIUS

Fără purificarea totală nu se poate rezolva problema jidovească :

Peste creștele evreimii, au trecut, în cursul vremii, valuri mai năpraznice decât înviforarea de azi. Și totuș, jidovimea a rămas în picioare. Ce va fi mâine ?... demascarea evreimii trebue susținută cu și mai multă pasiune, disecția infamiei judaice trebue făcută cât mai adânc și în toate amănuntele, în așa fel ca *imaginea oribilă a acestui monstru al umanității să se fixeze definitiv în toate conștiințele ariene*”.

¹⁾ Din „Porunca Vremii, 25 Dec. 1942 : **Războiul înțelepților Sionului**”.

RAZBOIUL TOTAL

Proclamația Fűherului dela 24 Februarie 1943

De câte ori vorbește Fűherul, un balsam binefăcător se răspândește în lume. El și-a spus din nou cuvântul cu ocazia aniversării național-socialiste dela 24 Februarie 1943, aniversare care ar trebui să devie o sărbătoare universală, pentru că e punctul de plecare al evenimentelor cari au decis de soarta noastră a tuturor. Vom spicui aici câteva din afirmațiile sale epocale, în raport cu necesitatea de a pune în valoare puterile incomensurabile cari se ascund în sânul popoarelor.

Un mare italian a spus odinioară : **Să se nască „OMUL“, și forța și influența Italiei vor deveni formidabile, Omul s'a născut, și Italia și-a schimbat complet structura și și-a însutit puterile.**

S'a născut OMUL și în Germania și acest popor a devenit invincibil.

Omul schimbă soarta tuturor popoarelor. Orice conducere emană ceea ce are în sine. O conducere mercantilistă, lașe, de parveniți, de paraziți, emană lașitatea și descompunerea. O conducere de **animatori** radiază în juru-i puteri creatoare. De aceea e necesar oricând și oriunde de a chema la conducere elementele optime ale națiunilor.

Pilda poporului german este înălțătoare. Fűherul ne spune :

„Intr'adevăr, care ar fi fost destinul poporului nostru și acela al întregii Europe, dacă în ziua de 24 Februarie 1920 nu ar fi fost proclamate în această sală principiile revoluției național-socialiste, care au însuflețit poporul german și care i-au dat acea forță ce este astăzi în măsură nu numai să facă față și să oprească primejdia mondială iudaică, dar și să-i dea până la sfârșit și o lovitură de moarte ?“

Fűherul a schimbat soarta poporului german și prin el soarta lumii. El a fost OMUL care a scos la suprafață energiile vitale ale poporului german, fanatismul și credința care-l duce la victorie :

„Și credința ați primit-o dela mine și fiți siguri că și această credință este astăzi mai puternică în mine decât nicio dată. Vom înfrânge și distruge puterea coaliției mondiale evreești și omenirea ce luptă pentru libertatea, viața și pâinea

sa cea de toate zilele va obține prin această luptă victoria definitivă“.

Omul pretutindeni are o misiune divină și pe Adolf Hitler *Providența* l-a scos la suprafață :

„Am dreptul să cred că *Providența* m'a ales să îndeplinesc această misiune, deoarece, fără îndurarea ei, nu aş fi putut, fiind un om necunoscut, să păşesc pe calea ce ducea din această sală, prin toate obstacolele şi toate dificultăţile şi atentatele, până la luarea puterii şi, în sfârşit, până la această luptă încununată de succes, aşa cum istoria lumii nu a mai văzut niciodată până astăzi, — negreşit, plină de griji, care poate că ar fi distrus multe caractere mai slabe.

„Oportuniştii vieţii noastre burgheze au înţeles această virtute a caracterului tot aşa de puţin ca şi masele fostelor noastre partide aţâţate de evreime. Pentru ce ar trebui să fie oare astăzi altfel ?”

EL, ANIMATORUL, a pompat în jurul său alţi animatori, a galvanizat, a transfigurat întregul popor german. A făcut din fiecare german o forţă creatoare care nu se mai lăsa răpus de adversităţi. Şi altfel, el UN NECUNOSCUR, a făcut DIN NIMIC, un partid care l-a dus la împliniri unice în istoria popoarelor :

„Dupăcum în vremea luptei pentru putere, fiecare atentat al adversarilor noştri şi fiecare succes aparent al lor m'au făcut şi mai dârz în hotărârea mea de a nu ceda nici măcar cu un pas de pe calea ce trebuia, mai curând sau mai târziu, să mă ducă la ţel, tot astfel şi astăzi sunt însufleţit de aceeaşi voinţă de a rezolva misiunea care mi-a fost impusă de destin până la ultima sa consecinţă“.

Iată ce însemnează OMUL şi ce însemnează a scoate OMUL din adâncuri şi a-l pune la conducere. Puteri nebănuite, bogăţii imense, spirituale şi materiale es la suprafaţă şi se pun în valoare.

Partidul naţional-socialist german n'a putut produce decât asemenea roade şi n'a putut fi condus decât de asemenea oameni, atunci când a dat puţinţa Fuhrerului să spue cu invincibilă tărie:

„Nu este decât o singură confidentă : massa uriaşă a poporului german se ridică astăzi în spatele noului Reich. Ea este hotărâtă să aprobe fără nici o condiţie noua idee a Rei-

chului și complexul de idei național-socialiste ce o însuflețește.

„Partidul trebuie să realizeze în cursul acestor luni și poate în cursul anilor viitori a doua sa mare misiune istorică: a ceașă misiune consistă în a însufleți neîncetat națiunea germană, a-i explica imensitatea primejdilor, a-i întări credința sacră în lichidarea acestor primejdii, a da putere celor slabi și a nimici fără cruțare pe saboteuri. Partidul trebuie să săvârșească o acțiune de lămurire acolo unde se caută cu bună voce această lămurire, teroarea trebuie însă sfârșită printr'o teroare de zece ori mai mare, trădătorii trebuie să fie exterminați, oricine ar fi și oricare ar fi camuflajul sub care se ascund pentru a realiza intențiile lor anti-naționale“.

Deaceea nu poate nimeni să pue la îndoială afirmația Fuhrerului, atunci când prezice soarta actualilor noștri inamici, prin comparația edificatoare cu cele petrecute la 1923:

„Când inamicii noștri în 1923 crezuseră a fi zdrobit definitiv partidul național-socialist, iar pe mine eliminat pentru totdeauna printr'un proces în fața poporului german, ei au răspândit tocmai prin acest fapt, ca o explozie, concepția național-socialistă în întregul popor german și au desvăluit existența evreimii printr'o lovitură în fața atâtor milioane de oameni, așa cum, în condițiuni normale, noi nu am fi putut-o face niciodată“.

Deaceea trebuie să subliniem cu atențiune încordată și constatările Fuhrerului cu privire la egalitatea dintre plutocrație și bolșevism; la iluziile ce-și făuresc dușmanii și la crudele decepții ce-i așteaptă:

„Prin acest război se va dovedi în mod neîndoelnic completa egalitate existând între plutocrație și bolșevism, ca și aceleași eterne țeluri ale tuturor evreilor, consistând în a voi să jefuiască popoarele și să le facă sclave ale castei lor internaționale criminale.

„Aceași alianță, care pe vremuri ni s'a opus în Germania ca dușman se arată acum din nou între băncile evreești din New-York, clasa conducătoare iudeo-plutocratică din Londra și evreii Kremlinului din Moscova.

„Așa după cum poporul german a luptat cu succes, în baza acestei constatări, împotriva inamicului evreu din interior și așa după cum el este pe cale de a-l nimici în mod definitiv

tot astfel și celelalte popoare se vor gândi din ce în ce mai mult asupra propriei lor meniri și vor face, în sfârșit, un front comun împotriva acelei rase, care își propune să le nimicească pe toate.

„După cum pe vremuri înlăuntrul Reichului, în timpul luptei noastre pentru putere, evreii jubilau pentru fiecare pretinsă lovitură ce o sufeream și confundau nădejdea lor înfrigurată cu realitatea crudă, tot astfel și astăzi, la fel ca și în iarna trecută, ei cred că sunt pe punctul de a atinge țelul ce și l-au propus de mii de ani. Dar, ca și anul trecut, și de astădată vor suferi o decepție înspăimântătoare”.

Războiul total bate la ușă. Fuhrerul ne mai spune: „Poporul german va face apel și va alinea tocmai acum toate forțele sale într'o proporție în care istoria omenirii nu a mai văzut-o niciodată până acum în vr'un război“. Dar el nu uită nici pe aliații săi, atunci când afirmă:

„Vom realiza într'o comunitate indestructibilă și credincioasă, împreună cu aliații noștri, o mobilizare a valorilor spirituale și materiale ale Europei, așa cum continentul nostru nu a mai văzut ceva similar în cursul istoriei sale milenare“.

Onoarea și viitorul nostru ne angajază și pe noi în aceeași măsură, cași pe Reichul German. Va trebui să fim și noi, cu toate puterile noastre, pe linia de foc.

GERMANICUS

Mobilizare totală

Trebue să ne supunem unei MOBILIZARI TOTALE
Dar ce însemnează *mabilizare totală*?

Am avut ocaziunea de a ne ocupa de chestiune. Am văzut că războiul e de fiecare clipă. E războiul pe care-l ducem în contra adversităților vieții. Fuhrerul ne vorbește de teroarea bolșevică care mână la luptă masele inconștiente bolșevice și de idealurile animatoare ale poporului german.

Poți pune în valoare prin teroare energia unui om, și o poți pune prin evocarea energiilor lui latente.

Teroarea poate fi directă, dar poate fi și indirectă. Un om căruia i se ia posibilitatea de existență devine sclav și lucrează sub teroarea zilei de mâine. El va produce valori, valori de

natură inferioară, în raport cu starea lui sufletească și cu forța externă de constrângere. Odată cu încetarea acestor forțe externe, el cade în anarhie.

Mulți oameni sunt eroi ai faptei prin astfel de constrângeri. În această privință foamea și frigul sunt mari meșteri. Dar există și oameni asupra cărora nu se exercită constrângeri exterioare și cari, cu toate acestea, duc o muncă asiduă și disciplinată pentru crearea de valori sociale.

În aceste rânduri se aliniază toți binefăcătorii omenirii, dela umilul gospodar al satului și până la cei mai mari reprezentanți ai curentelor regeneratoare.

Idealul este acela care transfigurează. Credința conduce lumea. Nu inteligența și știința, ci animatorul e acela care crează viitorul. El singur scoate din adâncuri și pune în valoare bogățiile incomensurabile ale națiunilor. În această privință am insistat pe larg cu alte ocazii.

Spuneam altă dată că nici zece la sută din energiile noastre naționale nu sunt puse în valoare.

Astăzi proporțiile s'au schimbat. Suflul de regenerare ne-au galvanizat. Energiile naționale ies din adâncuri și se aliniază în linie de bătae. Elementele optime ale națiunii tind a eși la suprafață.

Înfăptuirile de pe câmpul de război ne stau înainte ca exemple strălucite. În întreaga viață internă a statului și a națiunii se simte curentul generator.

Dar suntem noi mobilizați cu adevărat?

Mobilizarea nu e de natură exterioară, ci pornește din adâncul intim al individului, al națiunii. Nu trebuie să așteptăm ordinul de mobilizare totală, pentru a fi total mobilizați. Simțul intim ne dictează ceea ce trebuie să facem.

În timp de grele încercări nu ne mai putem gândi la noi ca instrumente de progres general, ci numai la noi ca instrumente de distrugere a dușmanului. Toți trebuie să fim gata ca un singur om ca să ne jertfim persoana, averea, tot ce avem, pentru salvarea Patriei, pentru viitorul Neamului.

Cel ce crede că-și aparține în aceste momente tragice e trădător de neam și țară.

Dar alta e teroarea pe care o exercită bilșevicii. Prin teroare poți să faci erou din orice laș. Cu revorverul sau cu mitraliera la spate, cu moartea care pândeste din urmă, poți să

trimiți la moarte masse informe. Bolșevismul înuman și barbar poate comite asemenea crime.

Acesta nu este stilul german și nici al nostru. Noi nu suntem popor de lași. Noi nu suntem duși la război cu biciul silniciei. Noi știm pentru ce luptăm. Noi ne mobilizăm singuri. Noi toți așteptăm cu înfrigurare ordinul de mobilizare. Considerăm aceasta ca o datorie de onoare. Românul care, din diferite motive, nu poate fi mobilizat se consideră umilit, degradat. Românul de sânge nu poate fi trădător. Existența noastră milenară, trecutul glorios și eroismul armatelor noastre ne stau în față.

Acum însă avem pilda Marelui Reich. Stăm în fața unei mobilizări totale. Nu ne gândim la ceea ce va face guvernul. Nu ne amestecăm în atribuțiile altora. Ne gândim numai la sufletul nostru.

Noi toți trebuie să ne mobilizăm total, să fim **gata oricând la datorie.**

Noi toți, dela copilandru și până la moșneagul cu un picior în groapă, trebuie să fim gata de acțiune, gata de viață, gata de moarte. Cluj / Central University Library Cluj

Fiecare bărbat, fiecare femeie, tineri sau bătrâni, toți putem jertfi câte ceva pe altarul Patriei. Nicio energie nu trebuie să fie risipită. Nicio forță, de orice natură, nu poate rămânea neîntrebuințată.

Acesta e **războiul total.** El trebuie să fie întâi prezent în conștiința, în sufletul nostru.

Dar dacă orice român de sânge e cu conștiința curată, nu toți suntem pe deplin lămurii cu privire la scopurile și urmările acestui război. Dacă toți credem că suntem mobilizați în conștiința noastră, nu toți ne dăm seamă că timpul și viața noastră nu sunt închinat în întregime **mobilizării totale.**

Putem fi trădători și fără să știm. În acest sens, înainte de Adolf Hitler, majoritatea poporului german își trăda interesele și lucra în tabăra dușmanilor, atunci când adera la democrația lăbărtată, când se lăsa dusă de apele bolșevismului și când jidovimea reușea să facă din fiii poporului german coade de topor. Asemenea deficiențe ne-au dus și pe noi la dezastrele dela 1940.

Dacă poporul german și cel italian sunt ceea ce sunt astăzi, aceasta se datorește faptului că a apărut OMUL în toate straturile vieții lor.

Indiferent dacă este nevoie sau nu, dacă forțele noastre sunt sau nu necesare pe câmpul de război în contra bolșevismului, noi trebuie să facem figura cea mai onorabilă, apărând pe arenă cu toate forțele noastre, fizice și spirituale, căci trecem printr'o epocă crucială care decide de viitorul nostru pentru lungi secole.

E necesar ca, înainte de orice mobilizare totală oficială, să căutăm a deveni fiecare din noi OAMENI, adică muncitori, creatori, ANIMATORI, gata de sacrificiu, NU DE BENEFICIU, gata de luptă până la moarte pentru Patria și Neamul nostru, pentru idealurile europene și mondiale cari poartă războiul la care suntem angajați.

OMUL trebuie să apară deci în noi înșine, în toate cercurile vieții din capitala țării, din centrele urbane provinciale; OMUL trebuie să pătrundă în toate așezările rurale, până în văgăunile munților cele mai retrase, până în cătunele cele mai insignifiante, pretutindeni pe toată suprafața țării.

Această operă de lămurire e cu atât mai necesară, cu cât dușmanul nu doarme, cu cât armele sale invizibile caută să sădească defetismul printre noi și cu cât evreimea, care ne stă încă în țară ca un cancer în sân, stă la dispoziția lor cu acțiunile și gândurile ei subversive.

Omul, în concepția noastră, înseamnă EROUL. E necesar să devenim fiecare eroi în cercurile noastre de activitate. Nicio fărâmitură din energiile noastre nu trebuie risipită, nici o forță nu poate rămânea neîntrebuințată.

Eroul de pe câmpul de război trebuie completat cu eroul de fiecare zi, de fiecare moment al vieții, de eroul luptei zilnice, de eroul care-și sacrifică viața pe altarul muncii creatoare, care constituie de fapt întregul patrimoniu al neamului.

Eroul acesta interior pregătește și garantează pe eroul de pe câmpul de război. Totul și pretutindeni e în funcție de OM.

Numai scoțând la suprafața OMUL, putem să apărem cu toate forțele noastre în lagărul creatorilor lumii noi, numai prin EL putem realiza o MOBILIZARE TOTALĂ A ROMÂNILOR DE SÂNGE DE PRETUTINDENI, independent de dispozițiile, de ordinele autorităților constituite.

Pentru lași, pentru bolșevici, avem mitraliera și tunul. Pentru Neam și pentru Țară avem OMUL, avem EROUL.

ION COLFESCU-DELATURDA

Pe marea linie de dezvoltare a omenirii

Evenimentele războinice ale iernei anului 1942—43 au adus după sine fixarea Țelurilor de război ale axei, fără putință de răstălmăcine. Avem în ce privește Marele Reich proclamația Fuhrerului dela 24 Februarie 1943 și discursul ministrului propagandei, Dr. Goebbels, ținut la Berlin în palatul sporturilor, la 18 Febr. acelaș an. Iar în ce ne privește, avem ferma noastră linie permanentă de conduită, confirmată acum și prin cuvântarea la radio a d-lui General Pantazi, ministrul apărării naționale, ținută la 22 Februarie 1943, ca răspuns la aniversarea armatei roșii.

Din acest discurs care nu face decât să confirme un fapt îndeobște cunoscut, rezultă că noi ne fixăm cu tărie în rândurile acelora cari luptă pe linia spiritului creator, pe marea **linie de dezvoltare a omenirii.**

Deosebiriile dintre Țelurile noastre de război și acelea ale armatei roșii și ale comunismului slav dela nord sunt ca dela cel la pământ. Ministrul nostru al apărării naționale precizează :

„Popoarele europene au luptat pentru extinderea civilizației ; rușii luptă pentru distrugerea ei. Este opoziția între spiritul creator al occidentului și nihilismul stepei slave“.

La ruși nu poate fi vorba de vitejie. „**Massa soldaților nu știe pentru ce luptă**“. In armata lui Stalin „**disciplina și coeziunea se bazează pe sentimentul de teroare inspirat cadrelor și trupei**“. Noi avem un ideal care nu ne poate duce decât la victorie. Noi luptăm pentru cultura și civilizația Europei, pentru noua lume care se naște. Noi am fost și suntem „**pe baricada adevărului și a justiției, fiindcă luptăm pentru Nația noastră și pentru civilizația lumii**“.

Deaceea „**In fața colosului sovietic armata noastră, deși cu un material redus în comparație cu cel rusesc, a reușit să înscrie în analele războiului victorii admirabile**“.

Armata roșie e lipsită de sentimentul de onoare. Ea „**a luat în mod fatal înfățișarea morală a partidului comunist**“. Comuniștii ruși „**neacă spiritul și distrug sursele de existență**“ ale civilizației. Nu sunt decât un instrument de crimă și de distrugere.

„Cine va putea uita cruzimea din Basarabia, dela Feodosia și din toate localitățile Rusiei pe unde ne-a dus soarta războiului?”

Trebue să ne dăm bine seamă de situația momentului. Să nu ne facem nicio iluzie. Căci „E o iluzie mortală aceea de a se crede că armata roșie ar putea fi oprită dela actele ei de distrugere altfel decât prin calea armelor”.

Ne găsim la cea mai grea răscruce a existenței noastre. Ducem un război pe viață și pe moarte, alături de Marele Reich German, de Italia și de ceilalți aliați ai noștri. Nu există altă eșire decât aceea de a ne încorda toate puterile, de a ne sacrifica până la ultima picătură de sânge pentru a răpune pe dușman.

Moartea și dispariția ne pândește din umbră. Toată nădejdea nu poate fi decât în brațul, inima și sufletul ostașului, în brațul, inima și sufletul nostru al tuturor.

Să avem credință neclintită. Victoria nu poate fi cu cei fără Dumnezeu, cu distrugătorii civilizației. Omenirea nu poate merge decât înainte, nu se poate întoarce din nou la haos și barbarie. BCU Cluj / Central University Library Cluj

„In fața pericolului imens care ne amenință” trebue să fim cu toții pe baricade ca un singur om.

Acesta e răspunsul pe care armata, statul și poporul român îl dau prin glasul Ministrului Apărării Naționale, celor **„25 ani de aniversare a atentatelor nenumărate contra oamenilor, a Bisericii și a civilizației; răspunsul pe care-l poate da cei „două mii de ani de persistență pe acest pământ național și civilizația care ne-a dat viață”**.

FLAVIUS

Incurajați „ROMÂNIA EROICĂ”

Citiți-o și răspândiți-o.

Faceți-o să treacă din mână în mână.

RASA ÎN GENIUL EI

— Misionarismul românesc în Noua Europă —

În curând va eși de sub tipar al treilea volum de articole publicate de directorul revistei noastre, d. I. Colfescu-Delaturda, intitulat: **Rasa și Geniul ei — Misionarismul românesc în Noua Europă** —.

Pentruca publicul să-și poată da seama de importanța acestei noi cărți, îi publicăm prefața, tabla de materii și reproducem câteva dări de seamă din ziare și reviste despre „România Eroică” din numerele căreia, din anii 1941—42 au fost extrase:

P R E F A Ț Ă

Ultimul volum cu articolele mele din „România Eroică” au apărut în August 1940, la Cluj, sub titlul „PE DRUMUL MARIILOR PREFACERI.

La 30 August acelaș an se pronunța arbitrajul dela Viena. Prin acel eveniment și prin celelalte din acelaș an și până la data de 6 Septembrie 1940, dată istorică care separă două epoci în istoria neamului nostru, trebuia să se culeagă roadele totalei nepriceperi a conducătorilor din acele vremuri și ale moravurilor nefaste ale claselor noastre suprapuse, organizate în partide sub egida unei democrații de import, imbibată cu iudaism, care anarhiza țara și o ducea pe marginea prăpastiei prin exploatarea ei în profitul parazitismului iudeo-masonic care colcăia la suprafață, camuflat sub aspectul acestor partide, care mai de care mai patriotic și mai naționalist.

Dată fiind noua epocă care apărea la orizont, care aducea în omenire o nouă spiritualitate care o ridica la concepții superioare de viață, ceice știeau să citească în spiritualitatea evenimentelor nu puteau să nu vadă dezastrul ce ni se pregătea și să nu se cutremure în fața pericolului mortal ce pândea neamul și țara.

În ce mă privește, la 24 Ianuarie 1936, în cadrul unei conferințe, în sala teatrului din Satu Mare, în fața întregii intelectualități a ținutului, ca și cu alte ocaziuni, am expus pe larg cauzele pentru cari toate formațiunile de stat dela Marea Nordului și până la Egipt, se vor nărui la cea dintâi vijelie.

Am susținut atunci că, din acest lanț de state, singurul care are șansa de a rămâne era ROMANIA, dar cu singura condiție CA SA-ȘI ASUME O MISIUNE ISTORICA.

Vijelia a venit. Prevederea a devenit realitate. Ora fatală a bătut și pentru România. Dar opacitatea celor de sus era de nepătruns. Cei ce citeau în evenimente erau trădători de neam. Avântul tineretului a fost înăbușit. Salvarea părea imposibilă.

Misiunea istorică a poporului acestuia era sacrificată în profitul beneficiarilor dela suprafață cari nu înțelegeau altă misiune decât aceea de a face jocul marilor state latifundiare din apus și de a-și salva propriile lor interese.

Zadarnic s'a agitat tinerimea. Fără folos se ridicau vocile răslețe ale adevăraților patrioți. Basarabia, Transilvania de Nord, Cadrilaterul, cădeau rând pe rând.

Generația care a trăit aceste triste evenimente va trebui să le descrie pentru a transmite tot tragicul lor generațiilor viitoare.

Dar țara și neamul acesta nu se puteau prăbuși. Nu merituau o asemenea soartă. Frământările tineretului nu puteau rămâne fără folos. Lupta celor ce au știut citi în evenimente nu putea fi zadarnică. Din toate tristele întâmplări, a eșit triumfală ziua de 6 Septembrie 1940.

A fost momentul tineretului țării și al Generalului Ion Antonescu. A fost salvarea în principiu a neamului.

Neamul și țara se încadrau în misiunea lor istorică, în rândurile marilor făuritori de istorie. Destinele neamului erau asigurate.

Dacă până la data de 6 Septembrie, „România Eroică” a trebuit să lupte cu regimurile vitrege și să sufere constrângerea cenzurei lor, dela această dată, ea s'a încadrat cu entuziasm noului ritm creator al vieții de stat.

Dar sub noul regim presa e în mod real dirijată. Ea formează un front unic în lupta generală de afirmare a națiunii. Celor ce luptă pe teren li se impune să ție seamă de anumite cerințe ale momentului cari impun o unitate de acțiune sau o unitate de tăcere.

Din necesitatea unei anumite tactice de luptă, impusă de grelele timpuri prin cari trecem, nu se mai pot discuta acum aceste probleme de stat cari nu cadrează cu necesitățile momen-

tului. Deaceea prezentul volum apare poate în condiții mai puțin atrăgătoare decât cele anterioare. Dar ceeace nu s'a putut publica acum se va publica ulterior, când momentul oportun va fi sosit și când tot ce s'a trecut azi sub tăcere va fi cu prisosință pus la punct.

În cadrul acesta restrâns am redat în prezentul volum unele din problemele atinse în revistă în intervalul dintre Decembrie 1940 și Decembrie 1942. Textele respiră prin toți porii atmosfera spirituală a momentului când au apărut.

Cititorii cari doresc să le încadreze cu cele cari nu s'au putut reproduce aici-sunt rugați să-și procure „România Eroică” cu datele indicate în Tabla de materii dela sfârșit. Pentru numerele cari eventual nu se mai găsesc la librării, publicul e rugat a se adresa la Administrația revistei, Str. Antim Nr. 19 București.

Evenimentele ne mână dela spate cu biciu de foc. Ele nu iartă. Misiunea istorică a poporului nostru trebuie lămurită în toată amploarea ei. Fie care român trebuie să fie pătruns de această misiune în toate fibrele existenței sale.

Numai de aici ese tăria noastră prezentată și viitoare. Numai astfel se va putea clădi edificiul măreț al neamului nostru. Fără de această conștiință clară, orice se clădește, se clădește pe nisip.

Tăria oricărei clădiri nu poate sta decât pe temelia de granit a credinței mistice în misiunea istorică pe care are a o îndeplini neamul din care facem parte și din identificarea fie cărui membru al ei cu această misiune.

Această identificare o urmărește „România Eroică și cărțile ce publicăm.

Deși ne mișcăm cu tot devotamentul în ritmul Presei Dirijate, ceeace publicăm noi nu are aspectul oficialității decât atât cât aceasta reprezintă linia generală de dezvoltare a neamului, Misiunea sa Istorică.

Să fie bine edificat cititorul. Pentru mine presa dirijată nu însemnează presă aservită, ci presă armonizată marilor interese naționale ale momentului.

Misiunea Istorică a unui neam nu emană dela guvernele trecătoare, ci din rărunchii spirituali ai Națiunii. Guvern, scriitori, ziariști, artiști; toți urmărim aceeașă țintă : MISIUNEA ISTORICĂ A NEAMULUI.

Fără libertatea deplină de gândire nu se poate ajunge însă la această țintă. Confiscarea gândirii însemnează prăbușirea Patriei.

Intr'un stat cu presă dirijată fiecare cetățean trebuie să aibă mândria de a se simți **Port Drapelul Misiunei Istorice a Neamului lui**, în toată libertatea de gândire și de conștiință.

Un popor nu poate merge la triumf cu indivizi amorfi cari ascultă în mod pasiv de ordinele date, ci cu purtătorii dârji ai unei ideologii bine închegate care constituie substratul spiritual al tuturor și al fiecăruia în parte ; resorturile invincibile de acțiune și eroism.

Numai acestui imperativ categoric ne supunem noi. Numai acestui Drapel îi suntem credincioși slujitori. Numai pe această cale înțelegem să mergem. Drumul e lung și greu. Dar e singurul care duce la triumf Țara și Neamul.

Cu aceste lămuriri dau publicității al treilea volum apărut în biblioteca revistei ce conduc de șase ani de luptă grea.

Primul a apărut în plin întuneric de democrație iudaică și anarhică. Al doilea s'a tipărit în ajun de prăbușire și a fost, în partea care nu s'a putut evacua la timp, mistuită de flăcările aprinse de dușmanii neamului.

Acest al treilea volum apare în plină refacere națională și de stat, în plin eroism desfășurat pe câmpurile de bătaie, în plină ascensiune a neamului nostru spre împlinirea înaltei misiuni ce-i rezervă **Destinul**.

Am găsit util să indic în tabla de materii dela sfârșit datele când au apărut articolele în „**România Eroică**”. Prin acest mijloc înțeleg a face să vibreze în inima și sufletul cititorului emoțiile prin care am trecut la epoca primei lor apariții.

Cu privire la condițiunile tehnice, se va ține seama că tipărirea s'a făcut la intervale, la tipografii diferite și în timp de război și de grele lipsuri.

Prin darea la lumină a acestui nou volum nu fac decât să continui a mă încadra în rândurile aceloră cari aprind și întrețin focul sacru care arde în inimile noastre pentru nimicirea tuturor obstacolelor ce ar putea sta în calea îndeplinirii idealurilor noastre sfinte.

AUTORUL

Decembrie 1942

CRONICA

Comemorarea eroilor dela Stalingrad

După cum știm în Februarie s'a făcut comemorarea eroilor dela Stalingrad prin servicii religioase în toată țara. Noi nu plângem, ci preamărim gloria eternă a eroilor de pe malurile Volgei. Ei au pus una din cele mai de căpetenie pietre la temelia noiei Europe și a României de mâine. Ei au intrat pentru totdeauna în rândurile conducătorilor de dincolo de hotarele vieții și au devenit pilde de imitat și de admirat pentru toate generațiilor cari ne vor urma, izvoarele lor nesecate de sacrieroism pentru toate generațiile cari ne vor urma. Deaceea „România Eroică” se închină cu evlavie la mormintele lor proaspăt deschise și solicită coborârea harului spiritelor lor neprihănite, sanctificate prin măreția sacrificiului, asupra neamului românesc, asupra noastră a tuturor.

Aniversarea suirei pe tronul papai a lui Pius al XII-lea

La 14 Martie s'a comemorat la toate bisericile catolice din țară aniversarea a patru ani de pontificat al lui Pius al XII-lea.

Mai mult ca oricând creștinătatea și întreaga planetă are nevoie de pacea întru Christos întrupată în marele pontif. Fie că recunoaștem, fie că nu, autoritatea pontificală, această autoritate e o realitate vie care are cuvântul său de spus pentru stingerea incendiului care încinge globul cu flăcările lui mistuitoare.

Cu atât mai mult se impune această aniversare atenției universale.

Comemorarea Independenței Slovace

Tot la 14 Martie s'a comemorat la București aniversarea independenței slovace în cadrul unor serbări demne de amiciția și colaborarea constructivă între cele două țări și popoare ale căror destine se îmbină atât de strâns. Trecutul slovilor ne spune multe, după cum trecutul nostru le spune lor. Viitorul nu ne va fi mai puțin împletit cu sfortări comune pentru a ne salva reciproc legitimele aspirațiuni ale fiecăruia în raport cu noua ordine europeană și mondială.

Deaceea bucuriile slovacilor sunt bucuriile noastre și deaceea luăm parte cu toată inima la sărbătorirea evenimentului prin care s'a creat statul independent al poporului slovac, garanția dezvoltării lui de mâine.

Aniversarea Unirii Basarabiei

La 27 Martie 1918 are loc prima unire a provinciilor răstălețite de vitregia vremurilor, după unirea principatelor dela 1959 care a constituit nucleul împrejurul căruia urma să se închege viitorul stat român întregit.

La această dată a străbătut ca un fulger în toate ungherele românești vestea cea mare: „*Sfatul Țării*“ a hotărât unirea Basarabiei cu patria mamă.

Evenimentul a avut loc după 106 ani de amară robie, care însă nu a putut împiedica dezvoltarea românismului în provincia răpită.

S'au împlinit 25 de ani dela unirea Basarabiei. În împrejurările grele prin cari trecem aniversarea acestei uniri capătă o semnificație deosebită. Inimile românești vibrează cu putere pe tot tînutul plaurilor unde palpită geniul rasei noastre.

Unirea Basarabiei a fost, la 1918, preludiul *Unirii celei mari*. Aniversarea dela 27 Martie 1943 va fi punctul de plecare al celorlate întregiri cari se anunță la orizont.

Comemorând acest mare eveniment alături de toată suflarea românească de pretutindeni, ne închinăm cu adâncă evlavie la mormântul acelor cari, la epoca unirii, cași în actualul război, au trecut în rîndul eroilor neamului, în lupta pentru recuperarea provinciei.

Evenimentul e prea important, pentru timpurile prin cari trecem. Trebuia să scoatem un număr special pentru a putea fi la înălțimea lui. Fiind însă în întârziere cu apariția, a trebuit să ne mărginim la spațiul ce ne-a rămas liber.

Săptămâna Bănățeană. — Dela 1—7 Martie am avut la București o „**Săptămână Bănățeană**“. Specificul bănățean a strălucit printre noi. Expoziția dela Ministerul Propagandei, manifestățiunile artistice, ceremonia de deschidere și convenirile cari au avut loc au scos în evidență neprețuitul suflet bănățean.

Dar această impozantă manifestație bănățeană dacă îți umple inima de bucurie văzând potențialul de creațiune al bănățeanului, nu se poate să nu arunce asupra noastră și o umbră de tristețe, când ne gândim că elementul productiv, **omul**, lasă de dorit în ceea ce privește natalitatea, fapt de natură de a reduce considerabil potențialul acestei provincii în complexul teritoriilor locuite de români.

Însă bogăția sufletească a Banatului ne obligă de a lua toate măsurile pentru a vindeca această plagă socială care e de natalitatea acestei provincii.

Asociația Româno-Finlandeză. — Înființarea acestei asociații la București e un eveniment tot atât de important cași acela al înființării asociației similare din capitala Finlandei. Aceste două asociații completează în mod fericit amicitia reală existentă între popoarele celor două țări, angajate deopotrivă în lupta gigantică în contra colosului dela nord și ale căror misiuni istorice sunt atât de asemănătoare.

Dorim ca această asociație, cași aceea din capitala Finlandei, să producă roade îmbelșugate pentru cunoașterea reciprocă și pentru fraternizarea acestor două popoare, atât de îndepărtate fizicește, și totuș, atât de apropiate prin idealurile comune pentru cari sângerează eroic pe câmpurile de bătaie.

CĂRȚI. *Ciprian Doicescu.* Iulia Hașdeu. București, Cartea Românească, 1941, în 8,0 113 p x facsimile.

Figura Iuliei Hașdeu a fost decenii lungi aproape necunoscută. Era pomenită ca fiică genială a marelui poligraf și polihistor Bogdan Petriceicu Hașdeu. Abia în anii din urmă cercetătorii neobosiți ai trecutului literar au descoperit multe lucruri inedite din viața și pera acestei tinere.

D. C. Manolache a scris o viață romanțată a Iuliei — Scânteetoarea viață a Iuliei Hașdeu. D. Ion Aurel Manolescu a scris un studiu intitulat Iulia Hașdeu. Păr. Ludovic Barral A. A. a publicat în revista *Observatorul* un studiu francez asupra valorii estetice a poeziilor Iuliei Hașdeu.

La seria acelor cercetări se mai adaugă studiul recent al D-lui Ciprian Doicescu. D-sa face biografia Iuliei Hașdeu. Poeta a apărut în lume la București la 2 Noembrie 1869 (fiica savantului Hașdeu și a soției sale Iulia, născută Falici, origi-

nară din Roșia Abrudului). De mică se dedică cu totul sacrei Minerve învață franceza, germana, engleza. Se ocupă mult de muzică. Ia lecții de pian și de canto. Dă examene strălucite, atât la școală, cât și la conservator. Adesea oamenii mari își manifestă închinările din fragedă copilărie. Coșbuc a compus prima poezie la vârsta de 6 ani. Era o epigramă adresată dascălului din sat :

Când Tănăsucă începe să cânte

Mai marilor Voevozi,

Toți câinii încep a bate din cozi.

Iulia Hașdeu, la vârsta de 10 ani scripa poezii și legende. În toamna anului 1881 pleacă la Paris. Intră la Colegiul Sevigné, condus de Michel Brééal. În 1886 se înscrie la Facultatea de Litere, pentru licența în filosofie.

Cu pasiune rară studiază probleme literare, filosofice, artistice. Pregătesc o lucrare mare, cu care să bată cu încredere la porțile doctoratului academic. Studia a problemă românească — Filosofia în literatura nescrisă a poporului român, teodiceia, metafizica, logica, psihologia, etică. „A trăi pentru ea însemna a scrie, a citi, a cugeta : mintea Iuliei Hașdeu străbătea fără încetare întreg universul științei“ (p. 24).

În primăvara anului 1887 se îmbolnăvește. După câțva timp se reîntoarce în țară. Boala se agravează mereu. La vârsta de 19 ani îngerul morții îi dă sărutarea cea mai depe urmă.

Deși a trăit atât de puțin, Iulia Hașdeu a lăsat câteva opere franceze importante. 1) *Bourgeois d'Avril. Fantaisies et rêves, avec un introduction par Le C-te Angelo de Gubernatic*. Paris, 1889 (s'a retipărit la București în 1904). 2) *Chevalerie. Confidences et canevas, précédé d'une lettre et d'une notice par M. M. Emile Bontroux et Louis Leger*. Paris, 1890. 3) *Théâtres, légendes et contes*. Paris, 1889. 4) *Quelques poésies posthumes*. București, 1888. În 1906 a apărut la Brașov în traducere românească nuvela — Sandu (Brașov, Librăria Ciurcu).

Trăind la Paris a scris aproape numai în limba franceză. A scris o singură poezie în românește.

D. Ciprian Doicescu, din studiul biografic, ne dă în traducere românească mai multe poezii ale Iuliei Hașdeu, îmbogățind patrimoniul literar românesc cu creația unei tinere geniale. Să cităm un sonet :

Trecut-a timpul când stoica virtute
 Invăluia pe om în mângâiere,
 Azi nimeni nu mai vede o plăcere
 De-a se'nălța pe culmile-i tăcute.
 Antice haruri sânt necunoscute,
 Când lumea e nutrită de himere,
 Devotamentu'n răs se poate cere
 Și'n interese viețile's pierdute.
 Simplitatea castă nu mai este
 Decât zeița albă din poveste
 Și mama geniului nemuritoare.
 Pe unde, Doamne, ne'ndrumezi văleatul ?
 Atei când te reneagă — c'o 'ndurare
 N'aj obosit de-a le veghea păcatul?

La sfârșitul cărții se reproduce și textele franceze.

Este o lucrare care aduce multe lucruri noi pentru cunoașterea operei Iuliei Hașdeu. I. E. N.

Analele Institutului Statistic al României, Vol. I, Director Dr. **Sabin Manuilă**, București, 1942. — Lucrare masivă, 380 pag. format mare, cu studii de Sabin Manuilă, E. Onciu și M. Dumitrescu, Petre Onică, Dr. Roman Moldovan, Roman Moldovan, Eugen Decusară etc. Cuprinde un bogat material statistic extrem de interesant. Urmărind acest studiu, ne putem da seama de rolul capital pe care-l poate avea statistica bine întocmită în toate ramurile de activitate în stat.

Fără Formă și Fără Formalism de Dr. C. Grofșoșoreanu, Timișoara, 1942, e o broșură de 96 de pagini, apărută sub auspiciile Institutului Social Banat-Crișana. D. Grofșoreanu de-a lungul celor 96 de pagini de lectură atrăgătoare și instructivă, discută, fără pretenții, probleme filozofice pe înțelesul tuturor. Scopul ce urmărește se poate rezuma în următoarele cuvinte ale d-sale :

„In consecință noi atribuim filosofiei rolul grandios, de a-l îndruma pe om ; de a-l ridica deasupra mizeriei cotidiene : **de a-l înălța în sfere superioare, ca să-i înlesnească suportarea tuturor vicisitudinilor vieții.** De a-l face mai bun, mai fericit, mai tare în lupta veșii, indiferent prin ce sistem, metodă, dogmă, doctrină, ori ideologie”.

Criteriul etnic primează în lucrarea d-lui Grofșoreanu. Toate construcțiile pretențioase se năruie, „numai credința ră-mâne pitulată în jeraticul inimilor și răsare învingătoare, ca curcubeul strălucitor după o furtună grea.

Recomandăm cartea călduros, mai ales tinerilor aplicați spre o sănătoasă îndrumare spirituală.

Din activitatea misionară a bisericilor românești unite cu Roma :

Micaela Deleanu. Iubirea poetului. Viața marelui poet Dante Alighieri, cu un cuvânt introductiv de C. N. Negoită. București, Editura Bucur Ciobanu, 1942, în 8, 144 p.

Tânăra editură, Bucur Ciobanu a inaugurat seria — Eroi-ca — în care au apărut vieți ale oamenilor iluștri. Oamenii mari sunt studiați cu deosebită pasiune de cercetători. Sunt izvoare de apă vie la răscrucile istoriei, lampadare cari strălucesc peste veacuri.

În literatura italiană există o întreagă literatură despre marele poet Dante Alighieri. Cel mai mare poet italian a intrat de veacuri și în Panteonul literaturii universale. Operele sale sunt citite și comentate mereu, căci în ele sunt valori universale, ce luminează până departe. Divina Comedie este o capodoperă a literaturii universale. O avem în versuri românești, în traducerea lui G. Coșbuc (publicată de d. Ramiro Ortiri), iar în proză ne-a dat-o d. Alexandru Marcu, Ministrul Propagandei Naționale. Există și o traducere românească mai veche, a lui Nicu Gane.

Recent o scriitoare tânără, d-ra Micaela Deleanu a scris o carte despre Dante. A scris-o cu elan liric, voind să evoce fapte și întâmplări din viața marelui „Orpheus Redivivus“.

Are meritul de a fi reconstituit în forme intuitive și estetice, multe fapte din viața lui Dante. Incepe cu copilăria sa. La vârsta de 9 ani a văzut pe Beatrice. Pentru el Beatrice e întruchiparea frumuseții feminine. Toată viața a avut în suflet icoana mereu vie a acestei tinere.

Evocă duios scene triste din viața mereu nefericită a acestui „l'altissimo poeta“.

Dante a fost nefericit toată viața. Contimporanii nu l-au înțeles, chiar din contră l-au persecutat. A trebuit să se refugieze mereu, să trăiască în mizerie. Suferințele inobilează un

suflet. Inter omnes vicisitudines temporum, Dante își găsește mângâierea în studiu. Citește și lucrează, meditează și scrie.

Dupăce a murit, lumea a început să înțeleagă că a fost un geniu. Operele sale au intrat în Panteonul universal, ca cele mai geniale creații italiene. În Parnasul valorilor eterne ale literaturii, Dante e alături de Homer, Virgiliu, Goethe, Victor Hugo.

Viețile oamenilor mari se citesc întodeauna cu plăcere și cu folos. Sunt cărți pe cari e bine să le preferăm altora, căci oamenii mari sunt valori mereu actuale.

I. E. N.

REVISTE. În **Gândirea** nr. 2, Febr. 1943, d. Nichifor Crainic, directorul ei, în editorial, ne vorbește despre „**Spiritul german contemporan**”. Subiectul, prin fondul și actualitatea lui, cere să fie pus în evidență : „**Spiritul german contemporan e întrupat în marea revoluție național-socialistă care, împreună cu revoluția lui Mussolini, constituie două fluvii revărsate din mățile lor, pentru a-și uni apele și pentru a fertiliza întregul câmp al vieții europene**”.

Convorbiri Literare, bătrâna revistă, condusă astăzi, cu atâta vigoare tinerească de d. I. E. Torouțiu, n-rele 11-12, Nov.-Dec. 1942, închină primul său articol memoriei răposatului Mihail Dragomirescu, sub iscălitura d-lui N. N. Crețu. D. C. Rădulescu-Motru, într'un substanțial articol, examinează rodnică activitate a **Academiei Române** cu ocaziunea împlinirii de „75 ani dela înființarea” ei. E de prisos să spunem că revista se prezintă, ca conținut și condițiuni tehnice, mai presus de orice laudă.

Arhivele Olteniei dela Craiova, de sub direcția d-lui Prof. C. D. Fortunescu se prezintă pe lunile Ian.-Dec. 1942, nr. 119-124, cu un voluminos volum de 452 pagini cu un material de specialitate și documentar extrem de interesant. Semnează dd. Marcel Romanescu, Gh. Bezviconi, Dumitru Tudor, D. Berciu, C. D. Fortunescu etc.

Ramuri, revista literară bine cunoscută, tot din capitala Olteniei își începe cu nr. 1-3, Ianuarie-Februarie 1943 al 39-lea an de rodnică activitate în ogorul literelor românești. Ne-am ocupat în numeroase rânduri de această prețioasă revistă, bine cunoscută cititorilor noștri.

Pagini Literare, an IX nr. 1 ne sosește pentru prima oară la redacție de când suntem în București. Se prezintă în 32 pag. cu următorul sumar: Gh. Pavelescu, Lucian Blaga, „Despre gândirea magică”; Ion Tigăra, „Brutus, — Tu quoque, Fili Mi? — Seneca (versuri): Virgil Petrisin, „S’a urzit din ața ploii...” (Nuvelă); Virgil Nistor, „La vadul apelor”, .vers); Teodor Mureșan, Unde-i Iancu, ((vers; Elisabeta Hențiu, „Sfârșitul (Nuvelă) și o interesantă cronică. În interval ne-a sosit și Nr. 2-3 cu un conținut tot atât de select și variat.

Cele Trei Crișuri, cu nr. 1-2, Ianuarie-Februarie 1943 intră în al 24-lea an de apariție. Cine cunoaște laborioasa activitate și stăruința de fier a fondatorului și directorului ei, d. George Bacaloglu își poate da seama de greutatea de neînălăturat ce au trebuit să fie frânte în decursul celor 23 de ani de neîntreruptă apariție. Și cine cunoaște începuturile acestei publicații își dă seama de neîntreruptele progrese ce a făcut, până ce a ajuns să apară în capitală în condițiuni tehnice și de fond dintre cele mai strălucite.

Noi transmitem d-lui Bacaloglu călduroasele noastre felicitări și-i urăm ca să poată conduce cu aceeași vigoare mulți ani înainte prețioasa d-sale publicație.

Basarabia literară, valoroasă revistă basarabeană a avut buna idee de a închina numărul său dela 7 Martie 1943 scriitorilor români căzuți pe câmpul de război din Rusia. Reproducem și noi numele acestor eroi și păstrăm pentru ei un moment de piuasă reculegere: Emanuel Voinescu, George Vaida, Florin Niculescu, George Coaty, Leonida C. Pop, Const. Almăjan, Alexandru Pogonat, Dimitrie Olariu, Ion Tircan, Stoian Gh. Tudor, Ion Chiriluc, Voiculescu, Ion N. Istrăteanu, Octav Ungureanu.

Intregul articol comemorativ e reproduc din nr. pe Nov.-

Decembrie al Convorbirilor Literare și poartă iscălitura d-lui Ștefan Cuciureanu.

Sunt tot atâtea energii tinere cari au trebuit să plece înainte de vreme în sferele imaculate și să ne conducă de dincolo de mormânt.

Marea Noastră, excelenta revistă de propagandă și de apărare a intereselor de apă, despre care am avut ocazia să vorbim de atâtea ori cu elogii în aceste rânduri, cu nr. 1-2, Ianuarie—Februarie 1943, intră în al doisprezecelea an de apariție. Această revistă fiind una din cele mai bune ce posedăm și urmărind un scop de înaltă utilitate națională, pe care conducătorii și colaboratorii ei îl urmăresc cu o tenacitate și cu o competență desăvârșită, se cuvine să fie urmărită de simpatia și sprijinul tuturor românilor.

Noi, cei dela România Eroică, trimitem cu această ocazie confrăților dela „**Marea Noastră**” expresiunea întregii noastre simpatii și urările cele mai bune pentru o îmbelșugată și îndelungă activitate.

De asemenea păstrăm un moment de reculgeră în memoria inițiatorilor de pioasă și glorioasă amintire cari au părăsit viața pământească.

„**Făclia**” este revista lunară a Căminului Cultural al județului Romanăți. Cu nr. 1, pe Ianuarie, această revistă intră în al 5-lea an de apariție. Însă existența acestei reviste e o dovadă că la căminul cultural județean din Romanăți se lucrează cu temei.

Societatea de Măine, cunoscuta revistă de știință sociografică, estetică și culturală, intră cu nr. 1 din Ianuarie 1943, în al 20-lea an de apariție. Dela plecarea din Cluj am pierdut urmele acestei vechi și inimoase reviste. Ne-am regăsit în drum cu directorul ei deabea acum cu numărul de mai sus. Ne simțim fericiți a constata că, după 19 ani de continuă și rodnică muncă, d. Ion Clopoțel, directorul și fondatorul revistei, se prezintă cu aceeași dârzenie ardelenescă și cu aceeași energie cu cari a plecat la drum cu 20 de ani în urmă.

Conținutul și condițiunile tehnice sunt la înălțime. Urmă-

rim cu simpatie năzuințele directorului ei pentru viitor și-i urăm îndeplinirea integrală a gândurilor ce-l animează.

Gazeta de Turda continuă a fi unul dintre cele mai de seamă ziare de provincie. Alături de „Pagini Literare” ale cunoscutului și apreciatului nostru poet Teodor Mureșan, D. Vasile Miluțiu, cu această gazetă, îndeplinește o operă de o rară energie. D-sa se dovedește a fi un animator de prima forță.

Din nr. 144, din Martie reproducem câteva crâmpee din impresionanta cuvântare ținută de d. dr. Dumitru Nacu, președintele Asociației Refugiaților și Expulzaților din Ardealul de Nord, cu ocaziunea comemorării eroilor dela **Stalingrad**, și publicată în acest ziar :

„Asociația Centrală a românilor refugiați și expulzați din Ardealul cedat prin verdictul dela Viena, comemorează astăzi și preamărește în ședință festivă, eroismul fără precedent în istoria popoarelor, al acestor cătane fără noroc, care luptând și căzând până la unul, nu în fața nesfârșitelor puhoai moscovite, ci sub presiunea palidă a forțelor naturii, au înscris încă odată cu sângele lor ardelenesc, una din cele mai mișcătoare dar și cele mai sublime pagini de istorie...

„Au luptat cele două Divizii Ardelene, acolo în negura tristă și rece a răsăritului, cu un fanatism nemai întâlnit în istoria războaielor de până acum și au căzut, nu pentru spații vitale, nu pentru gânduri de cucerire, nu pentru umilirea altor națiuni, ci pentru apărarea gliei și dreptății românești, atât de crunt pângărită de cei mai neîndurați dușmani ai Patriei.

„Ei au renunțat la tot ce dădea preț vieții, ascultând numai de glasul conștiinței lor și de glasul îndurerat al celor de acasă, ale căror vaete ajungeau până la el.

„S’au stins pentru o credință, au căzut pentru un ideal...

„Sub pleoapele lor, grele de lumea nefiniinței, au închis pentru totdeauna icoana luminoasă a Patriei lor dragi, iar pe buze le-a încremenit numele sfânt al Ardealului robii, în numele căruia au sfinit cu sacrificiul lor efortul comun al Patriei libere pentru împlinirea dreptății românești.”

Și după ce relevă că nu s’a subliniat îndeajuns că cele două divizii românești dela Stalingrad erau compuse din **fiii Ardealului despărțit de sufletul cald al Patriei Mame**, continuă:

„Nu înțelegem de ce această împietate? De ce această tăcere asupra celei mai sguuitoare tragedii a Ardealului alungat în pribegie, dar prezent la cea mai grozavă înclăștare, pe care Patria Românească a cunoscut-o cândva?

„Crucile celor 40.000 de eroi ai Ardealului, înfipite în pământul Stalingradului, mai mult decât monumentul dela Thermophile, vor spune celor care în ierni pline de groază și vifor se vor abate prin acele locuri, că cei 40.000 de Ardeleni au murit acolo, departe de pământul Patriei, luptând până la capăt, pentru dreptatea Ardealului și pentru un mai bun și mai drept viitor al României.

„In această zi de sărbătoare a jertfei voastre sfinte, dragi copii ai Ardealului, noi cei care cași voi purtăm în sufletul și gândurile noastre trudite, icoana strălucitoare a sfântului pământ robit străinilor, ne legăm în fața sublimului vostru sacrificiu, în fața lui Dumnezeu, în fața Regelui și Conducătorului Țării, de a lupta cu toate puterile noastre pentru împlinirea visului, pentru care voi ați murit și pentru care moșii și strămoșii noștri au luptat și suferit, veacuri de arândul.

„Pilda voastră de jertfă va străluci peste vremi, iar numele vostru va dăinui nemuritor în sufletele generațiilor acestui neam de eroi.

„Mărire vouă!”

Drum nou e un alt ziar de provincie care dă dovadă despre ceea ce poate da provincia atunci când animatorii locali sunt puși în valoare. Nr. 28-29 din 25 Februarie ne vorbește despre două evenimente semnificative și pline de roade binefăcătoare pentru județul Teleorman și pentru Turnu-Măgurele, unde apare acest ziar. Cei 60 tineri învățători au depus jurământul în fața prefectului județului, d. Alexandru Colfescu, iar d. avocat Constantin Bleescu, fost prefect în două rânduri a fost numit primar al orașului Alexandria.

Cu ocazia unei călătorii prin județ ne-am putut convinge despre eminentele calități de organizatori ale d-lor Alex. Colfescu și Constantin Bleescu, unul prefect al județului și celalt primar al orașului Alexandria, alternându-se reciproc la locurile de conducere. Operele constructive ale d-lui Colfescu la Alexandria depe timpul când a fost primarul acestui oraș se im-

pun atenției oricărui vizitator, iar calitățile de bun român și bun organizator ale d-lui Bleescu sunt în deobște cunoscute. Avem astfel toate garanțiile că unul va continua operele celui-lalt spre cel mai mare folos al marelui nostru județ dela Dunăre și ca o pildă demnă de urmat în toată țara.

Drum Nou, eminenta gazetă teleormăneană, cu drept cuvânt pune în evidență meritele excepționale ale celor doi fi a-leși ai județului Teleorman.

1. *Cultura Creștină*. La Blaj, în Mica Romă a Transilvaniei apare de trei decenii o revistă teologică, și de cultură generală — *Cultura Creștină*. — A apărut mai întâi în 1911, dar din motive independente de ea, a trebuit să fie suspendată ani în șir.

Azi apare sub îngrijirea unui comitet, format din personalități bine cunoscute: Victor Macaveiu, Ion Agârbiceanu, N. Brânzeu, Tit. Milaiu, Ion Bălan, Augustin Pop — iar redactor e Canonicul Dumitru Neda.

Din colecțiile acestei reviste s'au publicat cu multime de cărți importante. Există și în ultimele numere o întreagă serie de studii mai mari, cari vor apare și în extrașe. Să pomenim un volum de Meditații de Ion Agârbiceanu, Mărturisirile Arhimandritului Teodosie Bonțeanu, un studiu al Păr. Dr. Dumitru Lucaciu despre primatul papal, etc.

2. *Unirea*. În 1891 a apărut la Blaj revista săptămânală *Unirea*. De atunci și până azi apare săptămână de săptămână. Câțiva ani, a apărut mai des, în coloanele ei e viața însăși a Ardealului și a Bisericii Unite. În coloanele sale au scris: Augustin Bunea, Mitropolitul Vasile Suciu, Mitropolitul Alexandru Nicolescu, Episcopii Ioan Bălan și Alexandru Rusu, Dl. Zenovie Păclișanu, etc. Azi e condusă de Dl. Augustin Pop și de Canonicul Dumitru Neda. În spațiul restrâns de 4 pagini are și studii și articole informative și știri bisericești din toată lumea.

3. *Unirea Poporului*. A împlinit 25 ani hebdonadarul — *Unirea Poporului* — dela Blaj.

A fost întemeiat de răposatul scriitor Alexandru Lupeanu-Melin și de canonicul Iuliu Maior.

După moartea lui Lupeanu-Melin, o conduce Păr. Iuliu Maior. Scrisă în limbă veche și înțeleaptă, pe înțelesul tuturor, duce săptămânal lumina Evangheliei și lumina culturii, în mii de cămine țărănești. Fiecare număr cuprinde și o pagină literară — religioasă și îndrumări medicale și agricole.

E una din cele mai bune gazete pentru popor.

4. *Mlădițe*. Societatea — Timoteiu Cipariu — a elevilor dela liceul Sfântul Vasile cel Mare din Blaj tipărește o revistă în care debutează cu poezii, recenzii, articole, elevii claselor mai mari. Apare sub supravegherea profesorilor. În ultimul număr remarcăm articolul elevului Caius N. Suciu despre Ion Agârbiceanu, fost elev al Blajului.

5. *Maria*. Călugării asumpționiști din Blaj redactează o revistă de pietate — *Maria*. — O împart mai ales pelerinilor cari vin la Cărbunari, o mănăstire mică, lângă Blaj, închinată Maicii Domnului.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

6. *Sionul Românesc*. La Lugoj apare o revistă bisericească — *Sionul Românesc*. În afară de partea oficială — e organul oficial al Episcopiei Lugojului — are adesea studii importante. Au scris mult la această revistă — Mitropolitul Alexandru Nicolescu, Episcopul Ioan Bălan, Canonicele Nicolae Brânzeu.

7. *Misionarul*. Canonicele Dr. Nicolae Brânzeu, harnicul scriitor bisericesc de la Lugoj, conduce revista — *Misionarul* — în care apar studii și articole despre activitatea misionară.

După cum remarcă adesea D. I. Colfescu-Delaturda, creștinismul e ceva dinamic și acest dinamism se manifestă prin spiritul misionar. Ion M. Gârleanu tipăria la Oradea o revistă misionară pentru elevi, — *Micul Misionar* — și în fiecare an edita și — *Almanahul Micului Misionar*. După refugiu, *Micul Misionar* dela Oradea nu mai apare, dar avem în schimb *Micul Misionar* dela Oradea nu mai apare, dar avem în schimb *Misionarul* — dela Lugoj.

8. *Apostolul*. Preotul Dominic Niculăeș dela București publică o revistă de pietate — *Apostolul*, — Papa Leon XIII

spunea adesea : „ziarele noastre vor pătrunde mai departe decât predicile noastre”. — Prin presă se poate propaga cuvântul Domnului. De aceea Păr. Neculăeș trimite lunar Apostolul său, scris în graiu miresmat de cazanie.

9. *Buletine Parohiale*. De câtva timp se obișnuiește a se publica Buletine Parohiale. La București există un — Buletin — al tuturor parohiilor unite, redactat de toți parohii din București. Există și un — Buletin — al parohiilor din Brașov. Sunt și câteva Buletine romano-catolice (Buletinul Catedralei Sfântului Iosif din București, Buletinul Parohial din Galați, etc.).

10. *Lumina Creștinului*. La Iași apare revista — *Lumina Creștinului* — organ al Apostolatului Rugăciunii Lună de lună publică articole pioase. In ultimele numere înregistrăm și o serie de studii. Să pomenim studiile despre istoria catolicismului din Moldova, etc. O redactează Părintele Herghelegiu.

11. *Viața*. În Județul Roman există un sat mare — Săbăoani. — Acolo apare o mulțime de cărți religioase în editura — Serafica a harnicilor călugări franciscani. Tot acolo apare și o revistă populară — *Viața*. — E scrisă pentru popor, de călugării franciscani.

12. *Farul Nou*. La București apare o revistă bilunară — *Farul Nou*. E organ militar pentru idealul religios, având colaborarea multor condeie încercate. In fiecare număr sunt și articole de doctrină și îndrumări pentru viața pastorală, precum și note critice despre tot ce apare.

Țara Visurilor Noastre. (Oradea-Timișoara). D-l Augustin Cosma, profesor de limba română, a întemeiat la Oradea — la liceul Emanoil Gojdu, o revistă școlară — *Țara Visurilor Noastre*. In coloanele acestei reviste au apărut articole, poezii, recenzii ale elevilor dela Oradea. A ajuns să se impună ca cea mai bună revistă școlară. Avea colaboratori și elevi și profesori, atât dela liceul din Oradea, cât și din alte părți. In 1940 D-l Cosma voia să întemeieze și o editură școlară, în care să se tipărească numai lucrări ale elevilor. Primul volum trebuia

s fie drama — jertfa Intunericului — de Eugen Groza, elev (în clasa VIII). Dacă se realiza, era cea dintâi editură școlară. Nu s'a putut, fiindcă a venit refugiul.

După câțva timp revista a reapărut. Imi face impresia că nu e atât de bună ca la Oradea, dar trebuie să remarcăm că și azi apare în condiții bune. ultimele număre sunt bogate în poezii scrise de elevi și de eleve de la diverse școli.

I. E. M.

Spicuiri din Presă

Cum a fost primită „ROMÂNIA EROICĂ” în decursul celor șase ani de luptă pentru afirmarea românismului :

Ecoul dela Arad din 16 Iulie 1937, într'un articol amplu, scrie, între altele, despre *România Eroică* :

„ROMÂNIA EROICĂ”. Dela Cluj, odată cu jalea adusă de moartea ~~unor~~ / profesor ~~Ion C. Cătuneanu~~, despre care au scris rânduri pioase, ne vine și o bucurie, un semnal de luptă, care va continua, ce coincidentă, luptă începută de regretatul patriot.

„*România-Eroică*” este o nouă revistă gândită profund și scrisă cu nerv, care apare sub direcția cunoscutului scriitor Ion Colfescu-Delaturda. Autorul acelei bogate opere „*Spirit și Materie*”, despre care vom mai scrie odată, după ce și-a făcut datoria de magistrat acum, după pensionare, se dedică cu totul scrisului...

„În primele rânduri din articolul introductiv, „*România-Eroică*” se închina în fața eroilor și martirilor de ieri ai românismului, ctitorii țării mărite de azi. Cinstirea lor, exaltarea eroismului și idealismului desinteresat, combaterea materialismului crud al vremii, înălțarea marilor interese ale colectivității naționale peste meschinăriile individualismului destructiv — iată axa ideologică a acestei reviste, care apare într'un moment de desorientare și derută generală a opiniei publice.

„În ceea ce privește problema minorităților „*România-Eroică*” deosebește elementele asimilabile de cele nesimilabile. Primele au drum deschis în toate domeniile de activitate ; cele

neasimilabile trebuie înlăturate de peste tot, ca fiind factori destructivi și primejdioși armoniei și progresului general al țării.

„După ce își enumără mijloacele de luptă și înfăptuiri, „România-Eroică” își sfârșește astfel o admirabilă prefață :

„Iubire și entuziasm, curățenie de inimă, solidaritate și sinceritate, voința de a face binele, elan irezistibil de înfăptuire, spiritul de sacrificiu și dispariția în opera înfăptuită ; iată în rezumat armele cu cari trebuie să pornim, fiecare la locul nostru, oricât de umil, la marea luptă de regenerare“..

„Este îmbucurător faptul că atâția scriitori și publiciști români din Cluj s’au întâlnit colaborând în această revistă ce se anunță a fi mare și puternică tribună națională.

„Toate felicitările și gândurile noastre bune față de opera d-lui Ion Colfescu-Delaturda“.

ION I. POGANA

Tot Ecoul scrie la 30 Iulie acelaș an :

„De trei luni de zile, apare la Cluj „România Eroică”, revistă pentru promovarea românismului, purtând motto-ul de mai jos, menit să-i caracterizeze lozinca ce și-a propus s’o respecte cu sfințenie, în decursul apariției sale :

„Aceia cari poartă titlul glorios de educatori ai generațiilor de mâine au datoria să fie eroi spirituali ai neamului în rândurile căruia au văzut lumina zilei”.

„Primirea entuziastă ce i s’a făcut pretutindeni, dovedește odată în plus cât de mult îi lipsia metropolei Ardealului această demnă tribună, unde dinamismul și exuberanța gândirilor și metodelor sănătoase, să se îmbine permanent cu grija deosebită, purtată năzuințelor și destinelor neamului nostru românesc”.

Națiunea, Reșița, 18 Iunie 1937 :

ROMÂNIA EROICĂ. Revistă pentru promovarea românismului. Anul I. Numerele 1 și 2.

Din Clujul prea bine cunoscut nouă și oraș unde ne-am încântat tinerețea în frumoasa viață universitară de pe vremuri, ne vine la Reșița, solie scumpă de românism creator.

Cunoaștem presa Clujeană ca un clastru de gândire conservatoare, profund democratică, — uneori demagog de de-

mocratică — și mi-amintesc de jubیلările de bucurie trăite ori-de câte-ori ne era sufletul brăzdat de apariția vre-unei tribune tinere, cari aducea ceva nou, ceva tineresc în unduirea mulcomă, tradițională, a vieții Clujene.

Ne dădeam seama că Clujului îi lipsește tocmai această tribună unde dinamismul și exuberanța gândurilor și metodelor tinerești să se îmbine fericit cu înțelepciunea calmă, doctrinară, a bătrânilor cari mai cred în românism. Ne durea mult această deficiență și deplângeam faptul că eram nevoiți a citi lăturile politice ale cutărui sau cutărei partid politic, numai pentru a spune și noi că am citit un ziar clujean.

„România Eroică” vine, prompt și salutar, să umple acest gol, adânc simțit. Și îl umple în cele mai mici firide. Fiindcă este de remarcat că noua revistă clujeană are proporții de stâncă și că în țâsnirea gnădului cultural, social, politic românesc, va să fie o forță.

Dar să justificăm această părere a noastră :

Pe frontispiciul revistei — care, tehnic, se prezintă ireproșabil — se află încrestată o scânteie de gând românesc dăruită dintr'un condei erudit și doctrinar dar tânăr și viguros ca o zvăpăială de adolescent.

Ea sună : — „Numai aceia vor purta titlul glorios de educatori ai generațiilor de mâine, cari vor fi în acelaș timp eroi spirituali ai neamului în care au văzut lumina zilei“.

Gândul acesta de adâncă definiție se datorește chiar directorului revistei D-l Ion Colfescu-Delaturda, care în lumina acestei înalte semnificări a dat luminii și lumii românești acest nou și cuprinzător dar : noua revistă România eroică.

În paginile ei găsesc în afară de justificarea amplă a apariției — ea însăși o strălucită profesiune de credință, — articole și eseuri privind apropiată clădire a unei Românie noi și consolidarea în expresii de bază, de punct de plecare, a actualei Românie.

Domnul Ion Colfescu-Delaturda, un real curaj românesc și un foarte bine informat scriitor asupra realităților politice din această țară, ne este prea bine cunoscut din trecuta-i activitate de magistrat, la Cluj. Mi-aduc bine aminte de vajnicile rechizitorii ale D-sale rostite în calitate de procuror al Tribunalului din Cluj în procesele intentate violatorilor de drepturi sfinte românești. Personalitatea fără pată a Domniei

Sale este o chezășie că ceea ce „România eroică” întrevade în azurul începuturilor ei, va să fie o realitate vie, puternică, mâine.

De aci, din orașul ferului românesc, noi îi trimitem pe această cale salutul și urările noastre într-o prosperare !..

Drumul Nou, Brăila, 22 Iulie 1937:

La Cluj a apărut o nouă revistă românească „România Eroică”. Amintim apariția ei pentru a ne manifesta bucuria noastră logodită cu cea mai mare mândrie. Și această revistă, prin spiritul ei, prin gravitatea ei, prin înălțimea ei, prin densitatea gândului merge către înălțimi.

Vremea în care jidanii scoteau cele mai bune reviste a murit. După atâția ani de slugărime impotență și umilință începe domnia noastră, zglobie, athletică, orgolioasă.

România Eroică An. I, No. 2, Cluj, cuprinde un vast și select material redacțional. D-l Ion Colfescu-Delaturda scoate o revistă pentru promovarea românismului, scrisă cu mult nerv. Bibliotecile țăranilor bănățeni s'ar îmbogați cu o prețioasă contribuție dată din plin sufletului românesc.

Conștiința Națională, Craiova 22.9.1937:

„*România Eroică*” (Anul I No. 4 August 1937 Cluj).

Viguros și cu însuflețire scrisă, atacând probleme de mare interes național, revista Clujiană ce apare sub conducerea D-lui Ion Colfescu-Delaturda umple un gal în presa ardeleană, năpădită de buruiana publicistică minoritară.

Ogorul Școalei, Turda, I.VI.1938:

„*România Eroică*. Printre revistele apărute în ultima vreme e și această revistă, numai cu câteva linii de apariție. Ea s'a născut sub o oblăduire spirituală a unui cunoscut magistrat d. I. Colfescu, fost judecător și în capitala județului nostru.

Revista aceasta, militează pentru însănătoșirea vieții de stat și pentru promovarea românismului. Pretinde ridicarea elementului autohton și stârpirea parazitismului copleșitor. Pentru aceasta prevede întărirea forțelor morale. Cere muncă, muncă stăruitoare și împlinirea datoriei până la eforturi eroi-

ce. Depune mare interes, pentru spiritualizarea mulțimii, socotindu-o aceasta ca un prim pas spre progres.

Cine a avut prilejul ca să citească ceva din lucrările d. I. Colfescu-Delaturda (Război și Civilizație, Spirit și Materie, etc.) nu se poate ca să nu se simtă atras de această revistă. Numai odată să cadă în mâna iubitorilor de slovă românească și se vor declara nedespărțiți de ea.

Foaia Poporului, Sibiu, 12.VI.938:

Revista „ROMÂNIA EROICĂ” din Cluj, de sub conducerea d-lui Ioan Colfescu-Delaturda, pe care o primim regulat la redacție, pășește cu numărul din urmă în al doilea an de existență. Cu cât trece timpul, cu atât această publicație, eșită din cele mai dezinteresate și înălțătoare preocupări de ordin public, cultural și național, devine mai necesară. Cu numărul 1, anul II pornește cu aceeași vigoare, cu aceeași inimă și același suflet românesc la o nouă luptă pentru promovarea românismului și regenerarea neamului, având un bogat și select cuprins.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Gazeta Cărilor, Ploști 15 și 30 Iunie 1938:

„ROMÂNIA EROICĂ”, revistă clujană a d-lui I. Colfescu-Delaturda, cucerește „eroic” și cu talent opinia românească.

Notariatul Public, Cluj, 15.10.936:

La Cluj apare revista pentru promovarea românismului „*România Eroică*”. (Redacția Str. Vasile Goldiș 18/b).

Această revistă de sub direcția d-lui Ion Colfescu-Delaturda, fost Consilier de Curte de Apel și procuror, poartă pe drapelul său cuvintele din cartea „Spirit și Materie” a d-lui Colfescu: *Numai aceia vor purta titlul glorios de educători ai generațiilor de mâine, cari vor fi în acelaș timp eroi spirituali ai neamului în care au văzut lumina zilei*”.

Revista este o respectabilă armă de luptă și de fortificare a conștiințelor obosite. Revista împlinște marele rol de a vorbi curajos și de a arăta orizonturi mai fericite. Ea reprezintă năzuința de a croi drumuri noi și de a îmbărbăta sufletele, în cari s’au acumulat amarul și apatia veacurilor petrecute în suferință. Din ea radiază un binefăcător optimism, dar

și o voință de fier pentru ca acest Neam să pășească tot mai sus pe piramida valorilor sociale.

Frontul de Vest, Arad, Miercuri 8 Iunie 1938 Nr. 25 anul II:

Revista „România Eroică“, de sub conducerea d-lui Ioan Colfescu-Delaturda, pășește cu numărul acesta în al doilea an de existență.

Cu cât trece timpul, cu atât această publicație, eșită din cele mai dezinteresate și înălțătoare preocupări de ordin public, cultural și național, devine mai necesară.

Glas Românesc în regiunea secuizată, Odorhei.

— „România Eroică“ din Cluj, cu articolele sale de un adânc sentiment românesc, aduce servicii serioase redeșterii noastre naționale. Colaboratorii, pătrunși de nevoile neamului și suferinzi sufletește din cauza atâtor greșeli ce se comit în detrimentul nostru, dau un material bogat, documentar pt. toate ramurile vieții noastre de stat. Revista umple un gol simțit de mulți, e ceva indispensabil.

„România eroică“ Revista pentru promovarea românismului, e demnă de numele ce poartă, căci înfruntă toate greutățile cu eroism, pentru a putea respecta lozinca ce și-a propus, constituind o tribună de ideologie românească neprecuțită.

— *Gazeta de Vest*, Oradea 15 August 1939: În coloanele acestui ziar s'a scris despre vigurosul organ de afirmare românească „România Eroică“ din Cluj, de sub conducerea dis-tinsului intelectual și publicist Ion Colfescu Delaturda, cu coazia încheierii unui an de apariție.

Pornind înainte cu entuziasm și pășind în al doilea an de apariție, duce mai departe bagajul sufletelor cu care a pornit la drum un an și ceva : primarul spiritual. Spiritul e singurul generator al eroismului, iar niciodată materia care prin însăși definiția ei e inertă, pasivă. Spiritul e activare vie, dinamism, viață, trăire, tot prin definiție.

Din interiorul revistei se degajă un aer de românism primăvărativ constructiv care face ca această revistă să devină o cetate inexpugnabilă a românismului, reprezentativă și originală citadelă a specificului nostru etnic.

TABLA DE MATERIE

pentru

noul volum al Directorului nostru Ion Colfescu-Delaturda :

Rasa și Geniul ei — Misionarismul în noua Europă

	Pagina
Prefața	I
Decembrie 1940	
In pragul nouilor vremi	1
Reforma parchetelor	6
Martie 1941	
Hidra intelectualismului	14
Un stat nou cu suflet nou	19
Misionarismul românesc în noua Europă	26
Aprilie 1941	
Să fim treji	34
Temelii de granit	40
August 1941	
Inchinare eroilor noștri	46
In pragul unei lumi noi	49
Dreptatea noastră	54
Decembrie 1941	
O moștenire milenară	58
Macedonenii și moștenirea ancestrală	63
Fermentațiunea macedoneană	76
Restabilirea valorilor	84
Un punct de plecare	92
Februarie 1942	
Dreptatea imanentă	97
Ideea de rasă	101
Principii de bază pentru noua organizare a presei	

Aprilie 1942

Pagina

Pe marginea păcii viitoare

Pacea ordinii spirituale

Principii de selecționare a elitelor în noul stat român

Iunie 1942

O zi mare, o zi de reculegere adâncă : 22 Iunie 1941 153

Contribuții la noua construcție a statului 157

August 1942

Rasa și geniul ei

Din imperativele categorice ale neamului 172

Viața economică și selecționarea valorilor 198

August 1942

O imposibilitate morală 202

Noembrie 1942

Sângele cald vorbește Central University Library Cluj 205

Freaternitatea româno-italiană 209

Freaternitatea româno-germană 227

Suprema preocupare 231

